

[Trafikministeren]

Samtidig er lejligheden benyttet til at foreslå visse ændringer, der sigter på afbureaukratisering og forenkling af administrationen.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslagene og de ledsagende bemærkninger, skal jeg tillade mig at anbefale lovforslagene til det høje Tings hurtige og velvillige behandling.

Trafikministeren (Knud Østergaard):

Hermed tillader jeg mig at fremsætte:

Forslag til lov om visse hovedlandeveisstrækninger.

(Lovforslag nr. L 200).

I lovforslaget søges bemyndigelse til som 4-sporede motorveje at lade anlægge 2 nye hovedlandeveisstrækninger i Vendsyssel: mellem Ålborg og Frederikshavn og mellem Ålborg og Hirtshals.

De ved anlægget afløste hovedlandeveisstrækninger foreslås samtidig nedklassificeret.

Endvidere søges bemyndigelse til at lade foretage projektering og sikring af anlæg eller udbygning af 3 hovedlandeveisstrækninger som motorveje/motortrafikveje i Midt- og Vestjylland: Århus–Silkeborg–Herning, Vejle–Herning–Holstebro og Århus–Viborg–Hanstholm.

Som det har været tilfældet ved fremsættelse af tidligere års hovedlandevejsforslag, skal jeg give Tinget en oversigt over, hvor langt vi er nået med udbygningen af motorvejsnettet. Jeg vil samtidig komme ind på de øvrige større hovedlandevejsarbejder.

Der er ikke åbnet nogen motorveje i 1989, men flere store motorvejsstrækninger er under anlæg, og 2 af disse bliver færdige i 1990.

Det drejer sig om sidste etape af Sydmotorvejen mellem Rønnede og Udby, en strækning på 21 km, og sidste etape af den østjyske motorvej mellem Vejle og Horsens, en strækning på 28 km. Begge motorvejsstrækninger forventes åbnet i sommeren 1990.

Færdiggørelsen af Vestmotorvejen mellem Ringsted og Skovse har på grund af de reducerede anlægsbevillinger været udskudt, men anlægsarbejderne er nu i gang igen, og strækningen er planlagt færdig i 1993.

På den nordjyske motorvej er anlægsarbejderne i gang på strækningen mellem Handest og Bonderup, der forventes færdig i 1992. Projekteringen af den resterende strækning mellem Århus og Handest er i gang, og strækningen er planlagt færdig i 1993.

Endvidere projekteres der på motorvejen mellem Esbjerg og Kolding, som der blev vedtaget anlægslov for i 1989. Denne strækning skal efter planen være færdig i 1998.

Det »3. ben« i motorvejsrekanten ved Kolding, strækningen Børup–Herslev, har været udsat for udskydelser på grund af besparelser. Det er imidlertid nu mit håb, at vi kan få fremmet anlægget til færdiggørelse i 1994.

Som det fremgår af lovforslagets bemærkninger, skal de nye højklassede veje mellem Ålborg og Hirtshals og mellem Ålborg og Frederikshavn stå færdige i år 2000 som 4-sporede motorveje. Efter Storebæltsaftalen skulle de være færdige senest i 1996, men der er enighed mellem parterne i aftalen om at udskyde tidspunktet til år 2000 under forudsætning af, at vejene så til dette tidspunkt er færdiganlagt som motorveje og ikke blot som motortrafikveje med forberedelse til senere udbygning til motorveje.

For de øvrige hovedlandevejes vedkommende er der i 1989 åbnet følgende 4 nye anlæg:

- En ca. 2,3 km lang omfartsvej vest om Skive.
- En ca. 5,7 km lang udbygning og forlægning af strækningen Skibet–Bredsten mellem Vejle og Billund.
- En forlægning af Fredericiagade i Vejle på en 0,4 km lang strækning.
- En ca. 3,8 km lang omfartsvej øst om Kværndrup på Fyn.
- Endvidere blev der gennemført en ombygning af en ca. 2,8 km lang strækning af Ring 4 nord for København.

I 1990 åbnes følgende 2 nye hovedlandeveisstrækninger:

- En ca. 4,6 km lang strækning af Diagonalvejen Give–Horsens mellem motorvejen og Horsens, der åbnes samtidig med motorvejen mellem Vejle og Horsens.
- En ca. 4,7 km lang omfartsvej øst om Ringsted.
- Til cykelstier langs vore hovedlandeveje er der i 1989 anvendt ca. 54 mio. kr., og der er åbnet 18 km nye cykelstier fordelt på 12 anlæg.

Vedrørende lovforslaget skal jeg bemærke, at udtalelserne fra de kommunale myndigheder vedrørende Vendsysselvejene vil blive fremsendt til Trafikudvalget. I øvrigt skal jeg henvise til bemærkningerne til lovforslaget.

Hermed skal jeg anbefale lovforslaget til Tingets velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene:

Spm. nr. S 578

1) Til landbrugsministeren af:

Erling Christensen (S):

»Er ministeren enig med miljøministeren i det synspunkt, som er gengivet i Berlingske Tidende den 20. februar 1990, og som går ud på, at der findes penge i Landbrugsministeriet fra andre støtteordninger, som kunne overføres til landmændenes miljøstøtte?«

Skriftlig begrundelse

Der henvises til artikel i Berlingske Tidende fra den 20. februar 1990.

Erling Christensen (S):

Lov om støtte til miljøforbedrende foranstaltninger i landbruget blev vedtaget i maj 1987. Altså kan vi konstatere, at landmændene har planlagt deres investeringer i tillid til den støtte.

Ved brev af 19. februar d.å. meddeler Miljøstyrelsen samtlige kommunalbestyrelser, at udbetalingen af miljøstøtte standses fra den 20. februar 1990, altså samme dato som brevet blev modtaget.

Derfor vil jeg gerne – ud over det spørgsmål, jeg har stillet, og som fremgår af dagsordenen – spørge landbrugsministeren, om han var blevet hørt, inden dette brev blev afsendt fra Miljøstyrelsen.

Landbrugsministeren (Tørnæs):

Lad mig først slå fast, at tilskud til landmændenes investering i miljøforbedrende foranstaltninger kan ydes efter tre selvstændige ordninger. Det er for det første tilskud efter Miljøministeriets lov om støtte til miljøforbedrende investeringer i mindre landbrug m.v., det er tilskud efter Landbrugsministeriets lov om støtte til forbedring af strukturen og effektiviteten i jordbruget, og det er for det tredje straksafskrivninger efter reglerne i Skatteministeriets afskrivningslov.

Landbrugsministeriet har inden for ministeriets bevillingsramme afsat de midler, som der skønnedes at være behov for til forbedringsord-

ningen, herunder miljøinvesteringer under ordningen. Bevillingen til forbedringsordningen er blevet løbende justeret i takt med behovet, idet Landbrugsministeriet ligesom andre ministerier har bidraget til den stramme finanspolitik. Der er ikke, hverken inden for bevillingerne til forbedringsordningen eller inden for andre af bevillingerne på Landbrugsministeriets område, midler til disposition med henblik på overførsel til andre ministerier.

Erling Christensen (S):

Miljøstøtten skulle oprindeligt dækkes ved et lovforslag fra 1987 om afgift på kunstgødning. Det var den radikale holdning, og det var det, som den daværende ordfører for De Radikale, fru Lone Dybkjær, gav udtryk for. Det kunne man ikke få igennem på daværende tidspunkt, hvor den daværende miljøminister derfor fremsatte det ny lovforslag, hvor finansieringen skulle findes inden for landbrugets område.

Jeg har i Aalborg Stiftstidende den 26. februar set den nuværende miljøminister, fru Lone Dybkjær, fastholde samme synspunkt, som kom til udtryk i 1987. I artiklen i Aalborg Stiftstidende udtaler miljøministeren, at det ikke er hendes, men landbrugsministerens problem, at der ikke er penge. Det må være landbrugsministeren, der skal finde pengene et andet sted eller prioritere. Og miljøministeren slutter med at sige, at det er der flere der må.

Nu siger ministeren i svaret her, at der ikke er flere midler. Jeg må så spørge landbrugsministeren, om han ikke vil finde de resterende penge, som mangler, og som jo landmændene med rette kunne forvente var til udbetaling, eftersom det er det, de har planlagt efter.

Endvidere vil jeg gerne igen spørge ministeren, om han var orienteret, inden den skrivelse blev sendt ud til kommunerne, og i forlængelse heraf spørge, om ministeren er tilfreds med den måde, oplysningerne om stop for miljøstøtten til landbruget er fremkommet på.

Til slut kunne det være interessant at høre, om landbrugsministeren og miljøministeren ikke er medlemmer af samme regering.

Landbrugsministeren (Tørnæs):

Svaret på det sidste spørgsmål, som hr. Erling Christensen stiller, er jo selvindlysende.

Hvad angår disponering af de enkelte ordninger, som henhører under et ministeriums

[Landbrugsministeren]

ressort, er det klart den enkelte ressortminister, som har ansvaret for forvaltningen, og andre ressortområder skal således ikke blande sig i det, endstige dække omkostninger, dersom der af den ene eller anden grund forekommer et andet forløb af en sådan ordning, end der var skønnet og dermed budgetteret med.

Bjørn Westh (S):

Jeg forstod, at der var tre muligheder, som landmændene kunne vælge imellem.

Jeg vil gerne for det første spørge: Er det tilfredsstillende for landbrugsministeren, at landmændene reelt ikke har de valgmuligheder, der blev stillet op, når der ikke er midler til stede inden for de enkelte ordninger? Altså: Er landbrugsministeren enig i miljøministerens beslutning om at stoppe for bevillingerne og dermed fratage landmændene de tre valgmuligheder, som regeringen oprindeligt gav dem?

For det andet: Finder ministeren ikke, at de landmænd, der har iværksat investeringer og har fået lovning på at kunne få denne støtte, men som nu får besked på, at de alligevel ikke kan få den, må føle sig snydt? Mener landbrugsministeren, det er korrekt, at de er blevet behandlet på den måde, eller kan de med rette føle sig snydt?

Til sidst vil jeg gerne spørge landbrugsministeren, om han vil sikre, at midlerne er der til næste år på trods af de omtalte besparelsesrammer på 600 mio. kr., Landbrugsministeriet er blevet stillet i udsigt.

Erling Christensen (S):

Jeg synes, at det er interessant, at landbrugsministeren ikke vil blande sig i dette område, og at miljøministeren altså må klare det problem selv.

Vil det sige, at landbrugsministeren i den sag overhovedet ikke vil blande sig på landbrugets vegne? Det synes jeg da at det er interessant at få en opklaring på på landbrugets område, hvor ministeren er ressortminister.

Endelig vil jeg for tredje gang gerne spørge, om landbrugsministeren var blevet hørt, inden Miljøstyrelsen sendte det brev ud til kommunalbestyrelserne.

Landbrugsministeren (Tørnæs):

Jeg synes naturligvis, det er kedeligt, at der ikke længere er midler til stede i den ordning, som eksisterer i Miljøministeriet.

Jeg synes, det er bedst, at alle tre ordninger kan fungere i fuld udstrækning. Men i det omfang der budgetmæssigt er problemer på et enkelt ressortområde, er det vedkommende ressortminister selv, der må sørge for at bringe disse forhold på plads, og ikke et andet ressortministerium, uanset at der naturligvis er en stærk interesse fra Landbrugsministeriets side for, at disse forhold er tilfredsstillende for landbruget.

Hvad angår det sidste spørgsmål, som hr. Erling Christensen stiller, kan jeg sige, at jeg ikke tror, det er normalt, at Miljøstyrelsen forinden orienterer Landbrugsministeriet om de meddelelser, som den sender ud.

Erling Christensen (S):

Jeg synes, det var en interessant oplysning, landbrugsministeren gav, nemlig at han ikke var orienteret om forhold, som i så høj grad vedrører landbruget.

Efter de oplysninger, jeg har fået, er der ca. 7.000 landbrug, der står på spring for at lave disse investeringer – omregnet til beløb ca. 1 mia. kr. Det betyder, at det landbrug, som ministeren er ressortminister for, står over for at mangle mellem 350 og 400 mio. kr.

Synes landbrugsministeren ikke, at Landbrugsministeriet har krav på at få en orientering, når det handler om så stort et problem for landbruget og for vort miljø?

Bjørn Westh (S):

Jeg forstår, at landbrugsministeren synes, det er kedeligt for landmændene; men det kan de jo dårlig leve af.

Synes ministeren, at der er budgetteret godt, når man stopper den 20. februar for støtte, og hvornår regner ministeren med at der bliver åbnet for den støtte, som ministeren mener det er væsentligt at landmændene har mulighed for at vælge?

Landbrugsministeren (Tørnæs):

Jeg tror, at hr. Erling Christensen i en vis udstrækning overfortolkede mit svar.

Jeg svarede, at det nok ikke er normal procedure, at Miljøstyrelsen i alle tilfælde informerer Landbrugsministeriet om, hvad der udsendes derfra.

Til hr. Bjørn Westh vil jeg gerne sige, at jeg ikke skal kunne svare på, om der har været budgetteret godt nok eller ej, men jeg synes, det er

[Landbrugsministeren]

bedst, at man adresserer de budgetmæssige spørgsmål til den ressortminister, som har med den del af det at gøre.

Erling Christensen (S):

Ministeren svarede tidligere, at det var hver ministers opgave at bringe sit område på plads. Det, mit spørgsmål gik på – men det har jeg nok formuleret forkert – var: Synes landbrugsministeren ikke – da det må være så stort et problem for landbruget – at det var rimeligt, at miljøministeren orienterede landbrugsministeren om, at man ikke havde flere penge og derfor ville sende et brev ud til kommunalbestyrelserne, hvor man pr. dags dato stopper miljøstøtten til områder, som landmændene havde planlagt og planlagt deres investeringer efter?

Trøjborg (S):

Landbruget har for en gangs skyld opfyldt de krav, som Folketinget har fastsat, i en betydelig hurtigere takt, end man kunne forvente. Jeg vil derfor gerne spørge landbrugsministeren – og der kan svares meget kort på mit spørgsmål –: Vil landbrugsministeren tage noget initiativ til en forhandling med miljøministeren om at få bragt disse forhold på plads, således at landmændene kan få mulighed for at anvende de støtteordninger, der er til rådighed, og som de med god ret har kunnet forvente var til rådighed, når det nu viser sig, at de opfylder de bestemmelser, som vi har pålagt dem, hurtigere end forventet?

Hjortnæs (S):

Er landbrugsministeren enig med mig i, at beslutningen om at reducere eller fjerne en tilskudsordning er en rent politisk beslutning? Altså at det ikke er teknik eller noget, en administration kan tage sig af, men en rent politisk beslutning. Hvis ministeren er enig med mig i det, må jeg spørge ham, om han så ikke også er enig med mig i, at det er en samlet regering, der har ansvaret for, at denne politiske beslutning er truffet. Og hvis ministeren er enig med mig i det, vil jeg tillade mig med baggrund i de svar, ministeren allerede har givet, at spørge, om ministeren ikke finder det ganske besynderligt, hvis miljøministeren har truffet en beslutning af den karakter, uden at et centralt medlem af regeringen på dette område har været inddraget i overvejelserne.

Landbrugsministeren (Tørnæs):

Først til hr. Erling Christensen: Hvis der af mine svar skulle kunne udledes noget som helst om, at kommunikationen mellem Miljøstyrelsen eller Miljøministeriet og Landbrugsministeriet fejler noget som helst, vil jeg gerne på det kraftigste korrigerer det. Der er selvsagt ingen kommunikationsbrist mellem Miljøstyrelsen eller Miljøministeriet og Landbrugsministeriet.

Hr. Trøjborg spørger, om landbrugsministeren vil tage noget selvstændigt initiativ i denne sag, og jeg kan i den anledning henvise til, at den omtalte ordning er i Miljøministeriets regi, og at de initiativer, der naturligt skal tages i denne sag, derfor selvfølgelig må udgå fra dette ministerium.

Hvad angår det, hr. Hjortnæs siger, er det selvfølgelig rigtigt, at det er en samlet regering, der afsætter de forskellige midler til de ordninger, som vedtages her i Folketinget. Det er klart, at det er et samlet ansvar, og derfor er de posteringer, der er på det, naturligvis også et samlet regeringsansvar.

Formanden:

Jeg kan godt se, at hr. Bjørn Westh beder om ordet, men spørgeren har udtømt sin taletid, og jeg har givet adgang til adskillige tillægsspørgsmål. Derfor er spørgsmålet efter praksis nu sluttet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 586

2) Til indenrigsministeren af:

Hjortnæs (S):

»Har borgmester Peter Brixtofte overskredet sine beføjelser som folkevalgt borgmester og som folkevalgt leder af administrationen ved at beordre nogle medarbejdere til at udfærdige mærkede breve på officielt brevpapir til andre medlemmer af Farum Kommunalbestyrelse?«

Skriftlig begrundelse

Der henvises til den i dagspressen verserende sag og til borgmester Peter Brixtoftes udtalelser til dagspressen herom.

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Hr. Hjortnæs spørger, om Farums borgmester i en konkret sag har overskredet sine beføjelser ved at mærke nogle breve til medlemmer af Farum Kommunalbestyrelse. Spørgsmålet vedrører således lovligheden af borgmesterens handlemåde.

Efter den kommunale styrelseslov varetages det retlige tilsyn med Farum Kommune af Tilsynsrådet for Frederiksborg Amt. Det ville derfor være forkert, hvis jeg gik ind i en vurdering af lovligheden af borgmesterens handlemåde, og jeg kan derfor ikke udtale mig nærmere om den konkrete sag.

Jeg kan dog tilføje, at hvis styrelsesloven havde været udformet således, at jeg som indenrigsminister havde haft det direkte tilsyn med kommunen, ville jeg ikke have fundet det rigtigt at kommentere sagen uden først at have indhentet en udtalelse fra kommunalbestyrelsen.

Hjortnæs (S):

Det er rigtigt, at dette spørgsmål handler om, hvorvidt det er lovligt at mærke nogle breve. Jeg har i forbindelse med udarbejdelsen af dette spørgsmål fået en række kommentarer fra forskellig side, hvor nogle sagde: Jamen hvad var det i grunden, statsminister Krag gjorde i sin tid? osv. Men det, der jo er interessant ved den sag, er jo, at det ikke var noget mærket brev. Det var et brev, der lå tilfældigt på et bord, eller jeg tror sågar i en papirkurv, hvorfra det blev taget op ulovligt. Derfor er der ingen tvivl om, hvordan den sag skal vurderes.

Her er der tale om, at nogle breve mærkes bevidst og sendes ud over det kommunale distributionssystem til nogle navngivne personer. Det er umiddelbart svært for mig at forstå, at det er et lovligt handlingsmønster.

Da ministeren ikke har villet give noget klart svar på dette spørgsmål her, vil jeg gå ud fra – og det er den kommentar, jeg vil give til det svar, jeg har fået – at tilsynsmyndigheden på egen foranledning vil tage denne sag op til nærmere vurdering.

Ole Espersen (S):

Man kunne for at få en sådan vurdering frem alligevel, selv om ministeren kan have ret i formalia, spørge, om ministeren ville mene, at det havde været lovligt, hvis det var en statsmyn-

dighed, der havde foretaget en lignende handling. Havde det f.eks. været lovligt, hvis en minister, der havde mistanke om lækage af en eller anden karakter, havde foretaget det i en lignende situation? Her går jeg ud fra, at det ikke drejer sig om lækage af virkelig fortrolige oplysninger, men om oplysninger, som det blot forekommer at være politisk ubekvemt at få ud i pressen f.eks.

Det andet spørgsmål, jeg vil stille, og hvor jeg ser bort fra juraen, altså tilsynsrådets funktioner, går ud på, om ministeren finder den foreliggende fremgangsmåde rimelig fornuftig og moralsk acceptabel.

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Hr. Hjortnæs efterlyser et klart svar, og det mener jeg at have givet ved at oplyse om, at det retlige tilsyn, altså prøvning af, hvorvidt en borgmester handler lovligt, er henlagt til det lokale tilsynsråd. Derfor tilkommer det ikke Indenrigsministeriet eller ministeren at kommentere en sådan sag, alene af den grund, at Indenrigsministeriet er rekursmyndigheden i en given klagesag.

Det forstår jeg også at hr. Ole Espersen er enig i, men så spørger hr. Ole Espersen, om en statsmyndighed kunne gøre noget tilsvarende, og dertil må jeg blot sige, at Indenrigsministeriet ikke er tilsynsmyndighed, når det drejer sig om, hvad man foretager sig i andre ministerier.

Endelig spørger hr. Ole Espersen, om jeg anser det for fornuftigt eller ufornuftigt. Dertil må jeg på samme måde sige, at man kan have mange opfattelser af, hvad der er fornuftigt eller ufornuftigt, men i relation til den konkrete sag indgår det ikke i en tilsynsmyndigheds opgave at vurdere, om en adfærd er fornuftig eller ufornuftig; det er et spørgsmål, der er af rent politisk art og i en sag henlagt til kommunalbestyrelsen som en kommunal behandlingsprocedure.

Hjortnæs (S):

Jeg tager ministerens svar i dag til efterretning. Jeg synes, det i sig selv er interessant, at svaret har fået det indhold, det har. Det, jeg måske har behov for supplerende at få besvaret, er spørgsmålet om, hvorvidt tilsynsmyndigheden af egen drift kan tage en sag af denne karakter op.

Ole Espersen (S):

Jeg tror, ministeren misforstod mig; jeg spurgte ikke ud fra den forudsætning, at indenrigsministeren var tilsynsmyndighed over for andre ministerier, men om, hvorvidt en minister, f.eks. indenrigsministeren selv, lovligt kunne have anvendt en fremgangsmåde som den, der er blevet anvendt i Farum Kommune. Det var det ene spørgsmål.

Hvad angår mit andet spørgsmål, må jeg blot notere, at ministeren ikke ønsker at udtale sig om, hvorvidt der er handlet rimeligt og fornuftigt fra borgmesterens side.

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Hr. Hjortnæs spørger, om en tilsynsmyndighed af egen drift kan tage en sag op som den foreliggende. Ja, det kan en tilsynsmyndighed; der er for så vidt ingen begrænsning i de sager, som tilsynsmyndigheden kan tage op af egen drift.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 587**3) Til indenrigsministeren af:****Hjortnæs (S):**

»Idet ministeren i andre sammenhænge har været stærkt optaget af at beskytte det enkelte menneske mod overgreb fra politiske myndigheder, bedes ministeren kommentere de af borgmester Peter Brixtofte på et pressemøde den 27. februar 1990 udleverede oplysninger om erholdte udgifter til bl.a. rejser og efteruddannelse i de sidste fire år for enkelte navngivne medlemmer af Farum Kommunalbestyrelse, og især bedes ministeren vurdere, om oplysningerne er videregivet i en sådan form, at de må vurderes som ærekrænkende for de berørte kommunalbestyrelsesmedlemmer.«

Skriftlig begrundelse

Der henvises til det af borgmester Peter Brixtofte afholdte pressemøde den 27. februar 1990, som refereret i Ekstra Bladet onsdag den 28. februar 1990.

Det fremgår af ovennævnte avis, at borgmester Brixtofte har videregivet oplysninger fra interne regnskaber uden at redegøre for de givne forudsætninger. Det vides ikke, om de om-

talte kommunalbestyrelsesmedlemmer er blevet orienteret på forhånd, og det vides heller ikke, om kommunalbestyrelsesmedlemmerne har været orienteret om det af borgmesteren afholdte pressemøde.

Borgmester Peter Brixtoftes fremgangsmåde er ikke blot usædvanlig. Den rejser også det centrale spørgsmål, om den anvendte fremgangsmåde er korrekt og i overensstemmelse med de regler, der gælder.

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

I anledning af hr. Hjortnæs' spørgsmål skal jeg for det første gøre opmærksom på, at en politisk vurdering af borgmesterens handlemåde hører hjemme i Farum Kommunalbestyrelse og ikke i Indenrigsministeriet.

For det andet kan jeg gøre opmærksom på, at en retlig vurdering som nævnt hører hjemme i Tilsynsrådet for Frederiksborg Amt.

Hr. Hjortnæs har også bedt om min vurdering af, om de pågældende oplysninger er videregivet i en sådan form, at de må vurderes som ærekrænkende for de berørte kommunalbestyrelsesmedlemmer. Hertil kan jeg kun svare, at afgørelsen af, om en udtalelse er ærekrænkende, hører under domstolene og ikke under Indenrigsministeriet.

Hjortnæs (S):

Ministeren er helt usædvanligt forsigtig med sine udtalelser i dag.

I politik er der jo nogle uskrevne og anerkendte spilleregler. Der er bl.a. den spilleregul, at man ikke refererer fra udvalgsmøder og fra interne drøftelser, men man har lov til at fortælle, hvad man selv har sagt. Og der ville således ikke have været noget besynderligt eller kritisabelt i, at borgmester Brixtofte over for pressen havde dokumenteret de udgifter, som Brixtofte selv havde afholdt inden for et eller flere regnskabsår.

Men det er vel temmelig usædvanligt og klart i strid med parlamentariske spilleregler – det håber jeg ministeren vil bekræfte – at man offentliggør, hvad andre kommunalbestyrelsesmedlemmer har anvendt af midler, og tillige gør det uden på forhånd at orientere dem herom, således at de i givet fald havde haft mulighed for at komme med nogle supplerende oplysninger eller forklaringer.

[Hjortnæs]

Vi ved godt, at der i den politiske kamp kan ryge nogle finker af panden, og at man kan blive fristet til at bruge nogle midler, som ikke er særlig hensigtsmæssige. Men jeg tror, det er vigtigt for den almindelige højnelse af moralen inden for politik, at den ansvarlige minister klart tilkendegiver det, når han mener, at der foreligger en parlamentarisk opførsel, som er uhensigtsmæssig og kritisabel, for det er nok også forudsætningen for, at den slags ting ikke gentager sig.

Jeg håber derfor også, at ministeren vil bekræfte – og det kan ministeren nu ikke komme særlig galt af sted med – at midler af den karakter, som borgmester Brixtofte her har anvendt, af hensyn til det almindelige samarbejds-klima i politik ikke er hensigtsmæssige.

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Det glæder mig, at hr. Hjortnæs mener, at der er parlamentariske spilleregler, for til tider kan man såmænd godt komme i tvivl.

Men til spillereglerne hører også, at ministeren svarer på de spørgsmål, der stilles inden for hans eget ressortområde, og når det gælder det konkrete spørgsmål, er lovgivningen for mit ressortområde ganske klart, at ministeriet ikke udtaler sig om, hvorvidt man optræder klogt eller uklogt i en kommunalbestyrelse. Ministeriet udtaler sig heller ikke om, hvorvidt en given handling er lovlig eller ulovlig. Det er efter lovgivningen henlagt til tilsynsrådet, og loven afskærer ministeren fra at udtale sig om en sag, der ikke er indbragt for ministeriet.

Ole Espersen (S):

Skal ministerens sidste svar forstås således, at vi hermed har fået et løfte fra ministerens side om, at han aldrig vil udtale sig om, hvorvidt en kommunalbestyrelse optræder klogt eller mindre klogt?

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Jeg mener, at spørgsmålet efter forretningsordenen er stillet til indenrigsministeren, og at jeg udtaler mig om mit ressortområde og om de regler, der gælder på området. Der kan udmærket forekomme debatter, hvor jeg også giver udtryk for min personlige opfattelse af værdien af de spørgsmål, som stilles i salen, bl.a. de spørgsmål, som hr. Hjortnæs stiller. Men jeg skal afstå fra at kommentere dem her.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 589

4) Til *trafikministeren* af:

Margrete Auken (SF):

»Har A/S Storebæltsforbindelsen nu oplyst, hvor tunge skibsstød vestbroen på Storebælt kan tåle, uden at det bringer trafikafviklingen på broen i fare, og er det oplyst, om skibe, der er tungere, kan passere under vestbroen – i givet fald hvor stor en andel drejer det sig om – og er det oplyst, om der er lavet et sikkerhedssystem, der på fuldt betryggende vis kan afværge ulykker, der vil true hovedtrafikken mellem landsdelene?«

Skriftlig begrundelse

Gennem en række spørgsmål har spørgeren og andre søgt oplysning om det anførte, sidst den 31. januar d.å. Stadig har svaret været, at det ville komme frem på et møde i begyndelsen af februar, men der er endnu ikke er oplyst noget til Folketinget. I betragtning af, at der kun er to måneder, til selve byggeriet igangsættes, må der da være nogen med ansvar, der ved det.

Margrete Auken (SF):

Det er nu en 5-6 uger siden, ministeren sidste gang havde lejlighed til at sige, at han ikke vidste, hvad vestbroen kunne tåle af skibsstød, og at bestyrelsen skulle afgøre det.

I mellemtiden har der været bestyrelsesmøde, og jeg har set i ugebladet Ingeniøren, at direktøren, Bundgaard-Nielsen, har sagt, at den kunne tåle op til 2.000 t. Det er, som ministeren sikkert ved, ikke ret meget, og jeg vil bede ministeren her dels bekræfte, om det tal virkelig kan være sandt, dels forklare os, hvad man havde tænkt sig at gøre ved det.

Trafikministeren (Knud Østergaard):

A/S Storebæltsforbindelsen har oplyst – og det skete i forgårs – at broen over Vesterrenden vil have en sådan styrke, at den kan modstå stød fra skibe på op til 2.000 t dødvægt. Det er fysisk muligt for skibe med større tonnage at passere under vestbroen, og navnlig kan der ikke ses bort fra risikoen for, at endnu større skibe, der skulle gå gennem Østerrenden, ved en fejltagelse bevæger sig op til Vesterrenden. For

[Trafikministeren]

at sikre, at sådanne skibe ikke kan beskadige vestbroen, vil der blive etableret et overvågnings- og afvisningssystem, som sikrer, at sådanne skibsbevægelser opdages i tide, og at de pågældende fartøjer effektivt varskos og afvises.

Jeg vil tilsende Folketingets Trafikudvalg den redegørelse for hele forbindelsens sikkerhedsforhold, som er udarbejdet, og som jeg har omtalt. Jeg har foreslået udvalget – jeg har skrevet til formanden i dag – at jeg gerne vil arrangere en gennemgang for udvalget hos A/S Storebæltsforbindelsen af hele denne ganske komplicerede problemstilling.

Margrete Auken (SF):

Først vil jeg gerne takke ministeren for, at vi nu har fået oplysningerne, og sige, at det selvfølgelig er synd for ministeren, at han skal gå og vente 1½ måned på noget, jeg har fået at vide før jul. Men det er så en anden side af sagen.

Jeg synes også, at jeg vil takke ministeren for, at han klart erkender, at problemet er der. Og så er det klart, så må det være overladt til os alle sammen at forundre os over, hvad det er for et sikringsystem, der er så gennemført holdbart. Sådan et er nemlig ikke set før i verden.

Jeg kan fortælle trafikministeren, at da Inter-city-færgen sejlede ind i Vognmandsrutens færge, var alle sikringssystemerne på fuldt blæs. Men da stod styrmanden og kaptajnen samtidig og kiggede ned i kortet. Det må de ikke. Men den slags sker.

Jeg er også næsten overbevist om, at da »Povl Anker« i sin tid sejlede ind i Blenheim Fyr, var hele radarapparatet sandsynligvis i gang. Og så var der altså en chef – en styrmand, hvem det nu har været – der ikke var vaks nok. Faktisk sker jo mange – op imod halvdelen – af den slags ulykker på grund af menneskelige fejl. Jeg synes, det er meget alarmerende, at man prøver at se bort fra det.

Så synes jeg, at vi må have et klart svar på nu, om ministeren har bedt Skibsteknisk Laboratorium, som har lavet undersøgelser vedrørende risikoen ved østbroen – som ganske vist endnu ikke er tilstillet Folketinget, men jeg går ud fra, at de kommer snart – der, som ministeren selv er bekendt med, medførte ganske radikale indgreb i planerne, om at foretage tilsvarende undersøgelser vedrørende vestbroen. Jeg vil gerne spørge, om ministeren vil sikre dette, for jeg sy-

nes simpelt hen, det er ejendommeligt, at de ikke er foretaget.

Så vil jeg gerne derudover bede ministeren oplyse Folketinget om, hvad man gjorde i Florida – min taletid er udløbet, men jeg kan også tage den lille sag næste gang. Vi har gysere nok på listen.

Trafikministeren (Knud Østergaard):

Jeg følte, at for at jeg kunne tage imod fru Margrete Auken efter hendes hjemkomst fra Nicaragua på en rimelig måde, så burde jeg sætte mig helt grundigt ind i dette emne.

Derfor gik jeg ud og fik en særbreafing hos A/S Storebæltforbindelsen om alle de problemer, som nu igen er rejst her af fru Margrete Auken, og derunder de erfaringer, som man har gjort fra Japan over Messinastrædet til USA, og jeg fik forståelsen af, at man fra A/S Storebæltsforbindelsens side søger at indhøste alle disse erfaringer og lade dem komme vestbroen og østbroen til gode. Jeg vil meget gerne sætte pris på, om fru Margrete Auken vil få del i den samme nyttige viden, som jeg fik ved den lejlighed.

Margrete Auken (SF):

Det er betænkeligt, at man er nødt til at rejse helt til USA for at få trafikministeren til at forberede et svar på spørgsmål i folketingssalen. Men jeg takker da for, at det er sket.

Så vil jeg lige tage fat på den sag, som jeg kan forstå på ministeren at man ikke har kigget på i A/S Storebæltsforbindelsen. Ved Tampa, på Floridas vestkyst, er der en stor bro ved indsejlingen til havnen. Den havde fået samtlige forsikringer med, der overhovedet skulle gives af hele det amerikanske apparat. Den blev for få år siden sejlet ned af at af de skibe, der sejlede ind i bugten. Jeg tror, det var op imod 30 biler, der kørte ned, og mange omkom – hvor mange det var, ved jeg ikke. Det kunne ikke ske. Det skete naturligtvis.

Nu har man bygget den op igen, men man har gjort det, at man har sikret hver eneste bro-pille med øer.

Jeg ville gerne have trafikministeren til at sige her, at vi naturligvis ikke kan acceptere, at Danmarks hovedfærdselsåre udsættes for en så gevaldig risiko, som disse påsejlinger vil være, og hvor vores eneste afværger vil være et alarmerende sårbart system, hvor man altså virke-

[Margrete Auken]

lig føler, at man skal gå og balancere med så meget på én gang. Vil ministeren love, at man undersøger mulighederne for at lave øer? Og så må vi jo tage miljøskraldet bagefter.

Trafikministeren (Knud Østergaard):

Fru Margrete Auken ville vel nok selv erkende, at hendes tillægsspørgsmål er af meget teknisk karakter. Fru Margrete Auken henviser yderligere til et ganske bestemt område i Amerika. Jeg kunne nævne noget tilsvarende i Japan og andre steder i verden, hvor man har udnyttet de erfaringer, man har gjort i forbindelse med de uheld, der er sket dér.

Jeg kan kun give det tilsagn, at vi vil gøre alt, hvad der er menneskeligt muligt, for at skaffe sikkerhed både for den trafik, der foregår over broerne, og den trafik, der passerer broerne.

Margrete Auken (SF):

Jeg vil gerne undskylde, hvis det at foreslå sikringsøer rundt om broer var meget teknisk. Det var jeg ikke klar over.

Men jeg ved godt, at der er mange broer, der ikke er blevet sejlet ned, og det er da dejligt. Men jeg vil gerne have, at ministeren – det kan godt være, at han ikke kan svare på det her, men så må vi få det klaret på anden vis – kan sige: Er der andre så centralt placerede broer i Danmark, der er så sårbare? Kan vi få løfte om, at Skibsteknisk Laboratorium bliver sat til at undersøge denne sag? Det sidste kan ministeren i hvert fald godt love mig nu – det andet kan han selvfølgelig ikke svare på – men det sidste: Jeg vil faktisk bede ministeren, når vi har så fremragende ekspertise som Skibsteknisk Laboratorium, som er internationalt anerkendt, om her at give os et løfte om, at man ikke går i gang med at lave noget, før vi i hvert fald har Skibsteknisk Laboratoriums beskrivelse af, hvordan risikotilstandene er omkring vestbroen.

Grove (KF):

Jeg vil gerne spørge ministeren: Ville ministeren næsten ikke gå ud over sin bemyndigelse, hvis man på nuværende tidspunkt sagde ja til et fuldstændig tilfældigt forslag fremsat af et folketingsmedlem? Tror ministeren ikke også, at man næste onsdag ville ryge ind i en stribe af spørgsmål om, hvordan ministeren dog på et så dårligt forberedt grundlag kan sige ja til en så vigtig beslutning?

Jeg vil til gengæld gerne takke ministeren for, at vi i Trafikudvalget får lejlighed til at drøfte disse ting meget indgående, og det er jo egentlig dér, de hører hjemme.

Vi kan vel alle sammen have fornemmelsen af, hvorfor fru Margrete Auken altid tager det op hernede i folketingssalen, hvor man ikke kan få de virkelig seriøse oplysninger. Disse ting kræver en betydelig bredere drøftelse.

Trafikministeren (Knud Østergaard):

Jeg vil udtrykke mig anderledes over for fru Margrete Auken. Hun har en ekspertise, som jeg både beundrer og til tider misunder hende lidt, men jeg håber, at vi ved den lejlighed, hvortil jeg har indbudt, og hvor den sagkundskab, man måtte ønske, vil være til stede, da kan drøfte alle disse ting, og herunder når frem til, at fru Margrete Auken får belyst det så godt som overhovedet muligt sammen med de øvrige medlemmer af Trafikudvalget.

Formanden:

Og så er det fru Margrete Auken for et afsluttende spørgsmål.

Margrete Auken (SF):

Jeg vil gerne takke ministeren, og jeg synes, det var et godt svar. Jeg vil gerne understrege som den gode del af dette svar, at ministeren lovede os, at al den sagkundskab, vi måtte ønske, ville være til stede ved det møde. Især det er jeg meget taknemlig over.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:**Formanden:**

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige svar på spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget:

Rahbæk Møller: spm. nr. S 340

Lilli Gyldenkilde: spm. nr. S 348 og 370

Ernst B. Schmidt: spm. nr. S 398

Ingrid Rasmussen: spm. nr. S 413, 414, 513 og 519

Ingrid Kjældgaard: spm. nr. S 416–419, 440, 448, 449 og 503

Erling Christensen: spm. nr. S 426, 488 og 512

[Formanden]

Pia Christmas-Møller: spm. nr. S 433
 Jens Thoft: spm. nr. S 434, 437 og 523-525
 Behnke: spm. nr. S 446, 493 og 494
 Jane Oksen: spm. nr. S 447, 515, 516, 517 og 518
 Henning Rasmussen: spm. nr. S 476 og 477
 Tommy Dinesen: spm. nr. S 483, 490, 491 og 522
 Tove Niemann: spm. nr. S 484-487
 Flemming Hansen: spm. nr. S 500 og 521
 Sterup: spm. nr. S 501
 Lissa Mathiasen: spm. nr. S 502
 Køpke Christensen: spm. nr. S 505-509
 Leif Hermann: spm. nr. S 510
 Ikast: spm. nr. S 511
 Lone Møller: spm. nr. S 514
 Stillinger: spm. nr. S 527
 Agerschou: spm. nr. S 528
 Gert Petersen: spm. nr. S 529
 Arne Jensen: spm. nr. S 535 og 536
 Gade: spm. nr. S 537
 Duetoft: spm. nr. S 549

Spm. nr. S 340

Til *industriministeren* (5/1 90) af:

Rahbæk Møller (SF):

»Vil ministeren oplyse, om Finanstilsynet har godkendt Topdanmarks køb af Aktivbanken til rundt regnet det dobbelte af den børsnoterede kurs?«

Begrundelse

Det har vakt begrundet opmærksomhed, at Topdanmark har opkøbt Aktivbanken til en meget betydelig overkurs med henblik på dannelse af et finansielt supermarked. Således har den største enkeltaktionær i Topdanmark, Tryg Forsikring, protesteret kraftigt over at måtte se værdien af sine aktier reduceret kraftigt.

Den samme værdiforringelse vil opleves af de mange småaktionærer, der for størstedelens vedkommende desuden er kunder, hvis aktie stammer fra omdannelsen af Topdanmark fra gensidigt selskab til aktieselskab. Det må være Finanstilsynets pligt at sikre, at de ikke snydes på grund af en direktions ambitioner om at blive direktører for at finansielt supermarked.

Det kan naturligvis ikke afvises, at en synergieffekt ved sammenslutning af to virksomheder kan berettigt til en vis overkurs. Men i dette tilfælde synes overkursen at være for stor til, at den kan begrundes ved synergieffekt alene.

Svar (17/1 90):

Industriministeren (Anne Birgitte Lundholt):

Finanstilsynet fører tilsyn med en række finansielle virksomheder, som er omfattet af den særlovgivning, der findes på området. Dette indebærer, at Finanstilsynet fører tilsyn med de virksomheder, der direkte udøver finansiell virksomhed.

Holdingselskabet Topdanmark er et aktieselskab, der ikke direkte udøver finansiell virksomhed omfattet af særlovgivningen på det finansielle område.

Da Topdanmark således ikke er under tilsyn af Finanstilsynet, skal Finanstilsynet ikke godkende selskabets investeringer.

Spm. nr. S 348

Til *arbejdsministeren* (8/1 90) af:

Lilli Gyldenkilde (SF):

»Vil ministeren sørge for, at uanset indstilling udefra angående ligestillingskonsulenternes arbejdsindplacering fastholdes de som ligestillingskonsulenter?«

Begrundelse

Det er blevet mig forelagt fra flere sider, at ligestillingskonsulenternes arbejdsområder nu er i færd med at blive ændret. Dette sker angiveligt, fordi AF er hårdt presset økonomisk. Det problem bør afhjælpes, men ikke ved at ligestillingskonsulenterne bruges til alt muligt andet end ligestillingsarbejde.

Jeg skal ikke undlade at gøre opmærksom på, at ligestillingsstillingerne er indført via lov, som undertegnede har taget initiativ til flere gange.

Derfor mener jeg ikke, at de kan/skal bruges til andet end ligestillingsarbejde, da dette stadig skal have høj prioritet. Arbejdsløshedstallet for kvinders vedkommende er ikke faldet, tværtimod.

Derfor er ligestillingskonsulenternes arbejde af højeste vigtighed og bør hellere udbygges end nedtones.

Svar (17/1 90):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

I besvarelse af spørgsmål nr. S 318 af 22. december 1989 fra Jytte Andersen (S) om ligestil-

[Arbejdsministeren]

lingsarbejdet i AF har jeg bekræftet, at den eksisterende ordning med to ligestillingskonsulenter i hvert AMN-område (bortset fra København og Bornholm) fastholdes. I den konkrete sag, som Jytte Andersen henviste til, har jeg bedt Arbejdsmarkedsstyrelsen være opmærksom på, at ligestillingskonsulenternes arbejde ligger inden for den eksisterende stillingsbeskrivelse, som er udfærdiget i arbejdsdirektoratet den 13. august 1986.

Ligestillingskonsulenternes arbejdsområde undergår til stadighed ændringer. I de første år blev der primært arbejdet med de unge pigers erhvervsvalg. På grund af den store arbejdsløshed blandt navnlig ikke faglærte kvinder blev vægten i de følgende år lagt på udvikling af længerevarende kurser med både alment og kompetencegivende indhold til forbedring af disse kvinders beskæftigelsesmuligheder. Dette udviklingsarbejde har været medvirkende til bl.a. etablering af den 1-årige kvindeuddannelse på AMU-centrene.

I det sidste par år har ligestillingskonsulenterne i vid udstrækning arbejdet med at integrere ligestillingsaspektet i hele AF's arbejde. Det er bl.a. sket på følgende måder:

- ved inddragelse af andre AF-medarbejdere i arbejdsgrupper omkring de projekter, ligestillingskonsulenterne har sat i værk, bl.a. ved hjælp af den centrale pulje til ligestillingsprojekter,
- ved at indgå i AF-arbejdsgrupper nedsat på anden måde,
- gennem udviklingsarbejdet med det formål at styrke kvaliteten i samtaler med arbejdssøgende kvinder såvel som i det virksomhedsopsøgende arbejde.

Denne vægtning af integrationsarbejdet bevirker, at ligestillingskonsulenterne nok ikke mere er fuldt så synlige i det udadvendte arbejde, som de var de første år, hvor der jo også var stor presseinteresse om deres indsats. Til gengæld bevirker det, at flere og flere AF-medarbejdere har ligestillingsaspektet med i deres arbejde.

Ligestillingskonsulenternes opgave er således fremdeles at medvirke til metodeudviklingen i samarbejde med AF's øvrige medarbejdere og AF's samarbejdspartnere.

Spm. nr. S 370

Til *arbejdsministeren* (15/1 90) af:

Lilli Gyldenkilde (SF):

»Vil ministeren eventuelt i samarbejde med socialministeren lade foretage en undersøgelse af, hvad baggrunden er for, at andelen af ikkeforsikrede i arbejdsløshedsstatistikken er steget med 10.200 personer fra november 1988 til november 1989?«

Begrundelse

Ved gennemgang af ledighedsstatistikken falder det i øjnene, at antallet af ikkeforsikrede stiger markant. Det kan der være flere årsager til: Det kan være unge, som ikke indmelder sig i en a-kasse, det kan være tidligere medlemmer, der finder kontingentstigningen for høj (den er jo steget med 196 pct. fra 1982 til 1990), og det kan være unge, som ikke kan få en efg-praktikplads. Der er mange muligheder.

Jeg finder, at det er en så stor stigning, at det er vigtigt at finde ud af, hvad stigningen skyldes, med henblik på at dæmme op herfor.

Svar (24/1 90):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Der foreligger ikke materiale, der umiddelbart kan forklare den betydelige ledighedsstigning for ikkeforsikrede.

Jeg er enig med spørgeren om, at der er tale om en stor stigning, og at det er vigtigt at finde ud af, hvad stigningen skyldes. Jeg har derfor iværksat et arbejde til nærmere belysning af årsagerne hertil og vil orientere Arbejdsmarkedsudvalget, når resultaterne af undersøgelsen foreligger.

Spm. nr. S 398

Til *trafikministeren* (22/1 90) af:

Ernst B. Schmidt (FP):

»Havde ministeren kendskab til det interne DSB-notat, der ifølge pressen viser, at omkostningerne ved togdrift kan halveres over en årrække, da regeringen uden om Fremskridtspartiet vedtog at give DSB ekstra milliardbeløb, og hvis ikke, hvad agter ministeren så at foretage i den anledning?«

Begrundelse

Spørgsmålet stilles for at få skabt større klarhed over, hvor »afsporet« regeringens spare- og trafikplanlægning er.

Svar (31/1 90):

Trafikministeren (Knud Østergaard):

Indledningsvis vil jeg gerne understrege, at det beløb, som i den nye DSB-aftale planlægges anvendt til driftsformål, er nøjagtig det samme, som indgår i den vedtagne finanslov for 1990.

Med hensyn til det interne notat, som spørgeren henviser til, kan jeg oplyse, at det er fra 1985, at det er udarbejdet af »menige« planlæggere i DSB til eget brug, og at det ikke var kendt af DSBs direktion eller mig før omtalen i dagbladet Information for nylig.

Notatet dokumenterer ikke, at det kan lade sig gøre at halvere DSBs driftsomkostninger i løbet af 10-15 år. Men det udpeger omkostningshalvering over en længere årrække som et ikke helt utænkeligt mål, hvis en række forskellige tiltag gennemføres og lykkes og en række betingelser om øgede handlemuligheder for DSB opfyldes.

De moderniserings- og rationaliseringsaktiviteter, som foregår i DSB, foregår bl.a. på de områder og med de metoder, som skitseres i notatet.

De tanker og ideer, som notatet behandler, er i ganske god overensstemmelse med en række af DSBs moderniserings- og rationaliseringsaktiviteter. Aktiviteterne førte sidste år til en reduktion af DSBs personaleforbrug med ca. 750 årsværk. Yderligere 1.700 + konsekvenser af den kommende arbejdstidsforkortelse spares over årene 1990-93.

Dette arbejde med at nedbringe driftsomkostningerne understøttes af den 4-årige aftale om DSB. Med denne aftale tages bl.a. stilling til omfanget af de investeringer, DSB skal gennemføre for at modernisere og rationalisere.

At der skal investeres i ny teknologi for at muliggøre rationaliseringer, er ingen nyhed. Det fremgik således også af det i Information omtalte notat.

Jeg kan tilføje, at aftalen om DSB – i modsætning til 1985-notatet – bygger på en omfattende kulegravning af DSBs økonomi gennemført af Finansministeriet og DSB i fællesskab.

Spm. nr. S 413

Til *sundhedsministeren* (25/1 90) af:

Ingrid Rasmussen (S):

»Vil ministeren kommentere artiklen i Jyllands-Posten den 23. januar 1990 vedrørende åbningen af et privathospital i Gram samt forholde sig til det rent sundhedsmæssige perspektiv ved anvendelse af EDTA-behandlinger ved åreforkalkning?«

Svar (30/1 90):

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Der er ikke i lovgivningen noget forbud mod oprettelse af private betalingshospitaller. Behandling med EDTA mod åreforkalkning, som efter artiklen i Jyllands-Posten ønskes iværksat på et privathospital i Gram i Sønderjylland, er ikke anerkendt af Sundhedsstyrelsen. Efter Sundhedsstyrelsens opfattelse foreligger der ikke videnskabelig dokumentation for effekten af denne behandling.

Der er imidlertid ikke noget grundlag for at forbyde behandling med EDTA mod åreforkalkning. EDTA er et registreret lægemiddel, der traditionelt anvendes som lægemiddel mod forgiftning med tungmetaller. Der er ikke registreret bivirkninger ved forskriftsmæssig brug af stoffet.

Som oplyst i min besvarelse af spørgsmål nr. S 414 er der for nylig iværksat klinisk afprøvelse i Danmark til belystning af effekten af EDTA. Jeg er ikke bekendt med, hvornår resultatet af denne afprøvelse forventes at foreligge.

Spm. nr. S 414

Til *sundhedsministeren* (25/1 90) af:

Ingrid Rasmussen (S):

»Vil ministeren oplyse, om stoffet EDTA af Sundhedsstyrelsen er anerkendt som forebyggende behandlingsstof over for åreforkalkning, og hvorledes eventuelle behandlingsresultater lægeligt vurderes, samt oplyse et prisoverslag på en behandlingsrække med stoffet EDTA?«

Svar (30/1 90):

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Sundhedsstyrelsen har oplyst følgende, som jeg kan henholde mig til:

»EDTA er ikke af Sundhedsstyrelsen anerkendt som behandlingsstof over for åreforkalkning. Sundhedsstyrelsen er bekendt med, at EDTA-behandling af visse kredsløbssygdomme anvendes i flere lande og i de senere år også

[Sundhedsministeren]

har været anvendt enkelte steder i Danmark. Der foreligger efter Sundhedsstyrelsens opfattelse ikke videnskabelig dokumentation for behandlingens virkning i form af kontrollerede undersøgelser.

Der er for nylig iværksat klinisk afprøvning i Danmark til belysning af effekten af EDTA. Til disse afprøvninger anvendes præparater fremstillet af sygehusapoteker.

EDTA-behandlingen består, så vidt det er styrelsen bekendt, af 20-60 infusioner af hver 3-4 timers varighed fordelt over flere måneder. De hermed forbundne omkostninger, som vil omfatte mange andre faktorer end selve stoffets kostpris, ser Sundhedsstyrelsen sig ikke i stand til at vurdere.«

Spm. nr. S 416

Til *miljøministeren* (25/1 90) af:

Ingrid Kjældgaard (FP):

»Kan ministeren oplyse, om den i Dansk Veterinær Tidsskrift, 1984, s. 477, efterlyste nødvendige fremtidige forskning om mikrobiologiske problemer i vandforsyningsnet er blevet gennemført, og i bekræftende fald oplyse med hvilket resultat?«

Svar (5/2 90):

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

I den nævnte artikel omtales en lang række mikrobiologiske forhold i vandledningsnet og i grundvand, som forfatteren mener kræver en nærmere forskning og undersøgelse. Mange af forslagene er interessante og relevante, dels ud fra et grundforskningsmæssigt, dels ud fra et anvendelsesmæssigt synspunkt.

Miljøministeriet er imidlertid ikke i besiddelse af informationer om, i hvilket omfang universiteter og andre institutioner har medtaget disse forslag i deres grundforskningsarbejde.

Miljøstyrelsen har støttet et mindre projekt om varmtvandskvalitet i et samarbejde mellem Københavns Vandforsyning, Københavns Levedsmiddelkontrol, Byggestyrelsen og Statens Byggeforskningsinstitut. Undersøgelsen viste, at varmtvandsbeholdere var opvækststed for de målte bakterier, og at anvendelse af en lidt højere varmtvandstemperatur kunne reducere bakterieindholdet væsentligt.

Statens Byggeforskningsinstitut fortsætter undersøgelsen af forskellige varmtvandsbeholdersystemer med henblik på at finde løsninger, der tilgodeser både den bakteriologiske kvalitet og et rimeligt energiforbrug.

Jeg mener, at det er rigtigt, at vi arbejder på at finde varmtvandssystemer, der kan sikre, at vandet, der kommer ud af forbrugernes vandhaner, har en også i bakteriologisk henseende god kvalitet.

Spm. nr. S 417

Til *miljøministeren* (25/1 90) af:

Ingrid Kjældgaard (FP):

»Hvorledes har ministeren sikret sig, at der er ligestilling mellem på den ene side privatpersoner og på den anden side offentlige vandforsyninger af enten privat eller kommunal karakter, når kvaliteten af vandforsyningen bliver bedømt?«

Svar (5/2 90):

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

De krav, der er gældende for drikkevandskvaliteten i Danmark, skal opfyldes i alle typer vandforsyning, uanset om vandet stammer fra et alment anlæg (privat eller kommunalt) eller fra et ikke alment anlæg (anlæg, der forsyner mindre end 10 husstande).

Ved bedømmelse af vandkvaliteten lægges der vægt på, at de almene vandværker hele tiden opfylder alle de gældende kvalitetskrav. Dette sikres både ved vandværkernes egen driftskontrol og ved kontrol fra kommunens side.

For de ikke almene anlæg og især private brønde er situationen i dag, at en større del af anlæggene ikke opfylder de gældende krav. Med den sidste ændring af Miljøministeriets bekendtgørelse om vandkvalitet og tilsyn med vandforsyningsanlæg (bekendtgørelse nr. 515 af 29. august 1988) er der stillet krav om, at der nu skal foretages regelmæssig kontrol med alle typer vandforsyningsanlæg. Ved denne kontrol bliver kvalitetsproblemerne i de ikke almene anlæg synlige. Det er derfor anbefalet kommunerne, at man tilrettelægger drikkevandskontrollen således, at der kan ske en løbende udbygning af vandforsyningen i de områder, der kontrolleres. Arbejdet med at skaffe godt vand til alle må nødvendigvis strække sig over en

[Miljøministeren]

længere årrække, og man må i den mellemliggende periode føre en lempelig praksis over for ikke almene vandforsyninger, der ikke opfylder kravene, men heller ikke har vand, der er akut sundhedstruende.

Med denne redegørelse kan jeg således bekræfte, at jeg har sikret, både at der er ligestilling mellem på den ene side ikke almene anlæg og på den anden side offentlige vandforsyninger, og på hvilken måde den er sikret.

Spm. nr. S 418

Til *miljøministeren* (25/1 90) af:

Ingrid Kjældgaard (FP):

»Kan ministeren oplyse, hvilke EF-standarder der er gældende med hensyn til vurdering af drikkevands kvalitet og for kriterier for lukning af vandforsyningssystemer, og vil ministeren oplyse, om de i Danmark benyttede systemer er i overensstemmelse med de gældende standarder?«

Svar (5/2 90):

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

EF's drikkevandsdirektiv blev overført til dansk lovgivning i 1980 ved udstedelse af Miljøministeriets bekendtgørelse om vandkvalitet og tilsyn med vandforsyningsanlæg (bekendtgørelse nr. 6 af 4. januar 1980). De krav, der er fastsat for drikkevandets kvalitet, er med få tilpasninger til danske grundvandstyper identisk med direktivets kvalitetskrav.

Der findes ingen EF-direktiver om, hvornår vandforsyningsanlæg skal lukkes. Praksis i Danmark er, at vandforsyningsanlæg ikke lukkes pludseligt. Kun hvis vandet har fået en kvalitet, så det må anses for akut sundhedsskadeligt, er lukning under samtidig oprettelse af en nødforstyrrelse aktuel. I de øvrige tilfælde vil tilsynsmyndigheden acceptere en kortvarig overskridelse, mens der foretages udbedringer i anlæggets behandlingssystem, eller indtil nye boringer kan etableres.

Der eksisterer ikke i dag fælleseuropæiske standarder for vandværker, men der er i Miljøministeriets bekendtgørelse om kvalitetskrav til overfladevand, der anvendes til drikkevand, (bekendtgørelse nr. 162 af 29. april 1980) baseret på et EF-direktiv angivet nogle typer af behandlinger for overfladevand af bestemte sammensætninger.

Den igangværende harmonisering af nationale standarder inden 1992 kan måske ændre dette forhold. Men en række lande har været imod standardisering på områder, hvor forholdene ikke er rimelige at standardisere, f.eks. behandling af vandet, idet den må tilpasses den forhåndenværende vandkvalitet.

Spm. nr. S 419

Til *miljøministeren* (25/1 90) af:

Ingrid Kjældgaard (FP):

»Kan ministeren oplyse, om de seneste års forskning på vandforsyningsområdet fuldt ud er indarbejdet i de retningslinjer og bestemmelser, der i dag gælder for udtagning og undersøgelser af drikkevandsprøver?«

Svar (5/2 90):

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Der foregår en løbende forskning og udvikling på området vedrørende analyser og prøvetagning, især inden for området organiske forureninger i grundvand. Denne viden bliver hele tiden viderebragt gennem artikler i fagtidsskrifter og ved jævnlige møder arrangeret af en række faggrupper inden for Dansk Ingeniørforening, Akademiet for de Tekniske Videnskaber, Danmarks Tekniske Højskole og Miljøstyrelsen.

De laboratorier, der udfører drikkevands- og grundvandskontrol, deltager ofte i sådanne aktiviteter og overfører løbende ny erkendelse og viden til deres daglige arbejde. Denne type viden går derfor mest direkte til brugere på laboratorierne og til de personer, der arbejder med danske analyseforskrifter. Miljøstyrelsen har kun stillet analysekrav de steder, hvor en bestemt analysemetode og en bestemt prøvetagningsteknik var absolut nødvendig for at kontrollere bestemte kvalitetskrav. Ifølge Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 515 af 29. august 1988 om vandkvalitet og tilsyn med vandforsyningsanlæg kan Miljøstyrelsen anviser bestemte analysemetoder. I alle øvrige tilfælde er det op til laboratoriet at vælge de analyser og prøvetagningsmetoder, som er mest egnede til formålet.

Jeg er bekendt med, at Miljøstyrelsens referencelaboratorier på baggrund af udviklingen på området foretager løbende evalueringer af metoder og informerer laboratorierne herom.

Spm. nr. S 426

Til *sundhedsministeren* (26/1 90) af:

Erling Christensen (S):

»Er oprettelsen af en kiropraktoruddannelse i Danmark på dagsordenen ved dette års Nordisk Råds møde, eller arbejdes der videre på sidste års anbefaling?«

Begrundelse

Jeg finder det usædvanligt, at Sundhedsministeriet endnu ikke har taget noget som helst initiativ til at komme videre med sagen, når alle Folketingets partiers deltagere ved sidste års møde i Nordisk Råd var med til at anbefale oprettelse af en kiropraktoruddannelse i Danmark ved Odense Universitet.

I værste fald kan vi i Danmark risikere, at Sverige, som sidste år autoriserede kiropraktorerne, ikke vil vente på Danmark, men selv opretter en nordisk kiropraktoruddannelse.

Svar (30/1 90):

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Nordisk Råd vedtog på Rådets møde den 3. marts 1989 i Stockholm at anbefale Nordisk Ministerråd at lade udarbejde en rapport om mulighederne for at etablere en fællesnordisk kiropraktoruddannelse.

Spørgsmålet vedrørende etablering af en fællesnordisk kiropraktoruddannelse er af Nordisk Socialpolitisk Komité blevet fremsendt til en under Ministerrådet nedsat »Arbejdsgruppe til opfølgning af overenskomst af 25. august 1981 om godkendelse af erhvervsudøvelse for visse personalegrupper inden for sundhedsvæsenet og veterinærvæsenet«, som skal drøfte behovet for en fællesnordisk kiropraktoruddannelse på arbejdsgruppens møde den 2.-4. maj 1990 i Helsingfors. Arbejdsgruppen forventer at kunne afgive en rapport til Nordisk Ministerråd om behovet for en fællesnordisk kiropraktoruddannelse i efteråret 1990.

Sundhedsministeriet er ikke bekendt med, hvornår Nordisk Råd vil tage sagen på sin dagsorden.

Spm. nr. S 433

Til *arbejdsministeren* (30/1 90) af:

Pia Christmas-Møller (KF):

»Vil ministeren tage skridt til at pålægge samtlige statsanerkendte a-kasser en forpligtelse til at udforme såvel optagelses- som overflytningsblanketter på en sådan måde, at ansøgeren særskilt og positivt skal tage stilling til, om anmodningen alene omfatter medlemskab af arbejdsløshedskassen?«

Begrundelse

F.eks. giver optagelses- og overflytningsbegæring fra HK ikke ansøgeren nogen mulighed for alene at søge medlemskab af a-kassen. På HK's optagelsesbegæring kan ansøgeren afkrydse én af to rubrikker. Ved kryds i den ene rubrik kan man søge optagelse i forbundet uden samtidig optagelse i a-kassen, ved kryds i den anden rubrik søges optagelse i både a-kasse og forbund.

Det er en ganske misvisende og uacceptabel fremstilling af valgmulighederne, når der slet ikke gives mulighed for at søge optagelse alene i a-kassen, hvilket jo er en lovfæstet ret. Både optagelses- og overflytningsbegæring til statsanerkendte a-kasser burde som minimum indeholde en tydelig mulighed for at tilkendegive, at der kun søges medlemskab af a-kassen.

Svar (20/2 90):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

I begrundelsen for spørgsmålet henvises der til, at f.eks. giver optagelses- og overflytningsblanketter fra Handels- og Kontorfunktionærernes Arbejdsløshedskasse ikke ansøgeren nogen mulighed for alene at søge medlemskab af arbejdsløshedskassen.

Jeg skal i denne anledning tillade mig at henviser til mit svar på spørgsmål nr. 41 og 42 af 16. november 1990 fra Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg (alm. del – bilag 30).

Ved den lejlighed sendte jeg udvalget kopi af det materiale, ansøger modtager, når der søges optagelse i eller overflytning til henholdsvis Handels- og Kontorfunktionærernes Arbejdsløshedskasse og Specialarbejdernes Arbejdsløshedskasse.

Af svaret fremgik, at arbejdsløshedskassen anvender de af direktoratet godkendte blanketter A 50 og A 53 i de tilfælde, hvor der alene anmodes om optagelse i/overflytning til arbejdsløshedskassen.

[Arbejdsministeren]

I de tilfælde, hvor der anmodes om optagelse i/overflytning til såvel forbund som arbejdsløshedskasse, anvendes arbejdsløhedskassens egne blanketter. Disse blanketter skal være godkendt af direktoratet.

De blanketter, som spørgsmålet refererer til, vedrører sidstnævnte situation.

Jeg har imidlertid i forbindelse med spørgsmålet bedt direktoratet om at gennemgå det blanketmateriale, som kasserne anvender, med henblik på, at det udtrykkelig sikres, at ansøgere gøres opmærksom på muligheden for særskilt at søge om medlemskab af en arbejdsløshedskasse.

Spm. nr. S 434

Til *skatteministeren* (30/1 90) af:

Jens Thoft (SF):

»Hvad er årsagen til, at ministeren har afvist at svare på spørgsmål fra Folketingets Skatteudvalg om mødefrekvensen for medlemmer af Landsskatteretten og Ligningsrådet? Ministeren har i et svar oplyst, at han har fundet det rigtigst først at give oplysningerne, efter at medlemmerne har givet deres samtykke. Hvad er begrundelsen for, at ministeren alligevel ikke har forsøgt denne mulighed for at besvare det af udvalget stillede spørgsmål?«

Begrundelse

Det er jo ikke ukendt, at ikke alle medlemmer af de nævnte organer passer møderne lige flittigt. I den udstrækning der er tale om et (næsten) systematisk fravær – bortset fra, når vederlaget skal udbetales – bør dette komme til en større offentligheds kundskab. Derfor har jeg tidligere gennem Skatteudvalget stillet to spørgsmål for at få mødefrekvensen belyst for retsmedlemmer af Landsskatteretten og medlemmer af Ligningsrådet. I første omgang svarede ministeren, at han ikke ville finde det korrekt at specificere de enkelte medlemmers mødefrekvens uden medlemmernes samtykke. Denne holdning vil jeg ikke kritisere. Dernæst spurgte jeg gennem udvalget, om han ville indhente dette samtykke, således at det stillede spørgsmål kunne besvares, og atter meddeler ministeren, at han ikke finder at kunne give oplysningerne uden medlemmernes samtykke, og at han på den baggrund ikke agter at foretage sig yderligere for at få besvaret det stillede spørgsmål.

Goddag, mand – økseskaft!

Jeg er sikker på, at ingen af medlemmerne nægter at give deres samtykke til, at ministeren kan meddele Folketinget de ønskede oplysninger – og gør de det, vil det jo være af stor interesse at få oplyst, hvem der har så sort en samvittighed. Spørgsmålet om mødedeltagelsen er i øvrigt aktualiseret ved, at betænkningen om retssikkerhed netop rokker helt afgørende ved Ligningsrådets rolle, og at de netop vedtagne lovændringer, som gør Landsskatteretten til det sidste klageled af to, med sikkerhed vil betyde en voldsom forøgelse af Landsskatterettens arbejdsbyrde. Jeg skal derfor endnu en gang opfordre ministeren til at meddele de ønskede oplysninger.

Foreløbigt svar (6/2 90):

Skatteministeren (Thor Pedersen, fg.):

I skatteministerens besvarelse den 21.11.1989 af Skatteudvalgets spørgsmål om møderne i Ligningsrådet og Landsskatteretten har skatteministeren givet en detaljeret oversigt over antallet af møder og mødefrekvenser.

Det blev samtidig oplyst, at medlemmernes fravær ikke havde været et problem for forretningsgangen i Ligningsrådet og Landsskatteretten.

På baggrund heraf har Skatteministeren hidtil undladt at indhente samtykke til at offentliggøre de enkelte medlemmers mødefrekvens.

Da jeg nu kan forstå, at det er magtpåliggende at få mødedeltagerne nævnt ved navn, vil jeg naturligvis søge de enkelte medlemmers samtykke hertil. Jeg vil vende tilbage til sagen, så snart dette er sket.

Spm. nr. S 437

Til *skatteministeren* (30/1 90) af:

Jens Thoft (SF):

»Ministeren bedes oplyse, hvor mange skatteydere der fortsat ikke har betalt renteaftgift for indkomståret 1987, og hvor store han skønner at de samlede restancer er. Endelig bedes ministeren oplyse, hvilke skridt han har taget for at forsøge restancerne inddrevet, siden han den 10. december 1989 oplyste, at mellem 90.000 og 100.000 skatteydere var i restance med en renteaftgift på 390.000.000 kr.«

[Jens Thoft]

Begrundelse

SF har været helt uforstående over for, at regeringen, Fremskridtspartiet og Socialdemokratiet kunne ophæve renteaftgiften for 1988 og de efterfølgende år, men samtidig lade 1987-afgiften stå urørt. Netop 1987 var det år, hvor afgiften har virket mest uretfærdigt, og hvor det tilbagevirkende element var størst. SF's forslag om, at afgiften for 1987 skulle bortfalde, fordi grundlaget var uretfærdigt og opkrævningen i praksis havde vist sig umulig, blev desværre forkastet.

Ved at nedstemme SF's forslag har ministeren påtaget sig ansvaret for at kunne administrere opkrævningen. Men tilsyneladende er det kun i de allerfærreste kommuner – om overhovedet nogen – man har taget fat på at få de meget store renteaftgiftsrestancer opkrævet. Med mit spørgsmål har jeg blot ønsket at gøre opmærksom på, at retssikkerheden på dette område er fraværende, og da jeg ved, at netop retssikkerheden er et emne, der ligger ministeren særligt på sinde, er det mit håb, at han erkender, at når det nu har vist sig umuligt at inddrive restancerne for 1987, bør de lovlige mennesker, der har indbetalt deres penge, have dem retur – for dog at skabe lighed for loven.

I øvrigt erkender jeg, at mange af skyldnerne netop er den gruppe boligejere, som Folketinget kom til hjælp med en særlig omprioriteringsordning umiddelbart inden jul, hvorfor det forekommer logisk ikke at gøre nogen indsats for at opkræve restancerne. Men ligheden og retssikkerheden går desværre fløjten ved denne fremgangsmåde.

Svar (6/2 90):

Skatteministeren (Thor Pedersen, fg.):

I et svar til Folketingets Skatteudvalg den 10. december 1989 blev det oplyst, at det forventedes, at ca. 90.000–100.000 afgiftskrav for 1987 skulle sendes til inkasso.

Told- og Skattestyrelsen har i begyndelsen af februar 1990 udarbejdet inkassomateriale for i alt ca. 109.000 personer. Dette er dog ikke nødvendigvis ensbetydende med, at der skal ske tvangsinddrivelse for alle disse personer. I antallet indgår således også personer, for hvem der er indgået en betalingsaftale. Desuden indgår personer, der inden udgangen af januar 1990 er afgået ved døden, er udvandret eller er umyndige, og personer med ukendt adresse.

Det er ikke muligt at sige noget om, for hvor mange af de ca. 109.000 personer der skal ske tvangsinddrivelse.

De ca. 109.000 personer skylder i alt ca. 359 mio. kr. i afgift. Hertil kommer morarenter på ca. 40 mio. kr.

Inkassomaterialet sendes ud til kommunerne i disse dage. Kommunerne vil herefter udsende tilsigelser.

Ud over de ca. 109.000 personer er der ca. 16.000 personer, der fortsat har ret til at indbetale til en pensionsordning, eller hvor der er tvivl om, hvorvidt en allerede foretagen indbetaling til en pensionsordning vil kunne godkendes som betaling. Den gruppe personer, som fortsat har ret til at indbetale til en pensionsordning, omfatter personer med ligningsmæssige ændringer eller personer, for hvem afgiften først har kunne gøres op senere end begyndelsen af juni 1989.

Afgiften for de ca. 16.000 personer kan opgøres til ca. 45 mio. kr. Det er ikke muligt at sige noget om, i hvilket omfang dette beløb allerede er indbetalt til en pensionsordning og alene mangler registrering og godkendelse. Der kan ikke siges noget om, i hvilket omfang det bliver nødvendigt at sende beløb vedrørende de ca. 16.000 personer til inkasso.

Spm. nr. S 440

Til *skatteministeren* (31/1 90) af:

Ingrid Kjældgaard (FP):

»Kan ministeren oplyse, hvilke regler der gælder for kørsel med firmabiler på gule nummerplader, herunder om det er lovligt i firmabil at foretage indkøb, der vedrører personalet ansat i vedkommende firma?«

Svar (6/2 90):

Skatteministeren (Thor Pedersen, fg.):

For mindre varevogne på gule nummerplader – dvs. last- og varemotorkøretøjer på under 3 t – gælder der på momsområdet følgende:

Hvis varevognen udelukkende anvendes i forbindelse med virksomhedens momspligtige aktiviteter, kan momsbeløbet såvel på indkøbet som på driften fradrages. Hvis vognen derimod tillige anvendes til privat kørsel, er der ikke fradragsret for momsen på indkøbet. Momsen på driftsudgifterne vil derimod fortsat være fradragsberettigede i fuldt omfang.

[Skatteministeren]

Det følger heraf, at fradragsretten for købsmoms ved anskaffelse af de nævnte varevogne ikke kan bevares, hvis vognen anvendes til privat kørsel. Kørsel vedrørende private indkøb til virksomhedens medarbejdere må anses for sådan privat kørsel.

Spm. nr. S 446

Til *socialministeren* (31/1 90) af:

Behnke (FP):

»Hvilke erfaringer har ændringen af invalidevognsudskiftningsterminer fra 4 til 6 år givet?«

Begrundelse

Flere invalide har beklaget ændringen, idet vognene er så nedslidte efter 6 år, at de ikke får ret meget for vognene ved videresalg.

En invalidevogn belastes hårdere: Kørestole skal ud og ind, dørene bruges til at løfte sig i osv.

Spørgeren vil gerne vide, hvorvidt der er akkumuleret erfaringer om emnet, og hvorvidt de giver anledning til ændret praksis.

Svar (6/2 90):

Socialministeren (Aase Olesen):

Med virkning fra 1. januar 1981 forlængedes klausulperioden for invalidebiler fra 4 til 6 år.

Baggrunden for ændringen var bl.a., at en bil i almindelighed måtte anses for driftssikker også efter 4 år og med rimelighed i 6 år forudsat regelmæssig og foreskrevet vedligeholdelse. Vedligeholdelsesudgiften ansås ikke for i væsentlig grad at være uforholdsmæssigt stigende inden for 6-års-perioden ved et almindeligt kørselsbehov. Endvidere gik udviklingen hen imod bedre teknik i bilen og mod mindre vedligeholdelsesudgifter og bedre beskyttelse mod rusttæring og lign. også for de mindre biler.

Ændringen gav mulighed for en forhøjelse af den daværende låneramme.

Fra invalideorganisationernes side har det været fremført, at den længere klausulperiode har medført svækket driftssikkerhed, øgede service- og reparationsudgifter og en lavere brugtvognspris ved udskiftning.

Særligt vedrørende den lavere brugtvognsværdi efter 6 år bemærkes, at der med den gældende finansieringsordning ved udskiftning ef-

ter 4 år vil restere en restgæld på lånet, som skal indfries ved udskiftning og dermed påvirke det nettoprovenu, ansøgeren kan råde over til købet af ny bil.

Ifølge bilbekendtgørelsen er der adgang til at yde støtte til tidligere udskiftning, når det ved erklæring fra Statens Bilinspektion dokumenteres, at udskiftning af bilen er nødvendig (§ 7, stk. 2, nr. 1), ved totalskade (§ 7, stk. 2, nr. 2), og når bilen ikke længere er egnet på grund af en ændring i ansøgerens helbredstilstand (§ 7, stk. 2, nr. 3).

Der er ikke en fælles samlet statistik for revaliderings- og pensionsnævnenes afgørelser i bilsager. Det kan ikke ud fra de enkelte revaliderings- og pensionsnævns statistik ses, i hvilket omfang der ansøges om støtte til tidligere udskiftning, med hvilken begrundelse, eller hvorledes sagerne er afgjort.

Der har for Den Sociale Ankestyrelse kun foreligget få sager, oftest om, hvorvidt bilen fortsat måtte skønnes egnet (§ 7, stk. 2, nr. 3).

På baggrund af oplysninger fra kommuner og revaliderings- og pensionsnævn er det Socialstyrelsens opfattelse, at der kun er få forespørgsler om tidligere udskiftning begrundet i »motoriske« fejl og mangler i bilen eller store reparationsudgifter.

Ved et stort årligt kilometertal må man normalt påregne tilsvarende øgede driftsomkostninger, herunder også reparationsudgifter.

Forudsætningerne i 1981 om bedre biler må stort set skønnes at holde stik. Der er bl.a. en tendens mod faldende vedligeholdelsesomkostninger.

De hidtidige erfaringer med 6-års-klausulperioden giver efter Socialstyrelsens opfattelse ikke anledning til at overveje ændringer. Socialstyrelsen finder, at adgangen til tidligere udskiftning giver mulighed for at afhjælpe de særlige situationer, der måtte opstå.

Socialministeriet tiltræder Socialstyrelsens oplysninger og vurdering.

Spm. nr. S 447

Til *indenrigsministeren* (31/1 90) af:

Jane Oksen (FP):

»Vil ministeren stoppe Ballerups frikommuneprojekt vedrørende tandpleje for ældre i Ballerup?«

[Jane Oksen]

Begrundelse

I bladet Praktiserende Tandlæger nr. 4 beskriver tandlæge Ivar Selsmark ovennævnte frikommuneprojekt.

Spørgeren ønsker ministerens kommentarer til, at projektet har kørt i 3 år og ikke er omkostningsneutralt, idet kommunen opnår sygesikringstilskud. Hvorledes vil ministeren begrunde, at den vederlagsfri ældretandpleje alene tilbydes på de kommunale klinikker, og vil ministeren orientere om omkostningerne samt redegøre for, hvor længe projektet skal fortsætte, da det må være i strid med regeringens privatiseringspolitik.

Svar (5/2 90):

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Frikommuneforsøget med ældretandpleje i Ballerup Kommune hører under Sundhedsministeriet. Det er derfor sundhedsministeren, der er ansvarlig for godkendelse af forsøget.

Jeg kan imidlertid generelt oplyse, at frikommuneprojektet fra starten er blevet tilrettelagt således, at alle forslag til frikommuneforsøg kommer fra de enkelte frikommuner. Det har endvidere fra begyndelsen været meningen, at forsøgsforslagene skulle gennemføres, uanset om de var i overensstemmelse med regeringens principielle holdninger. Dette medfører, at regeringen ikke nødvendigvis kan være enig i det idémæssige grundlag for samtlige de godt 300 frikommuneforsøg, der er godkendt siden 1985.

Det stilles altid som en betingelse, at frikommuneforsøg skal være udgiftsneutrale for så vidt angår forholdet mellem stat, amts- og primærkommuner. Derimod er der ikke noget krav om, at frikommuneforsøg ikke må medføre ekstraomkostninger for forsøgskommunerne. Omfanget heraf bestemmes af den pågældende kommunalbestyrelse.

I forsøget med kommunal ældretandpleje indgår det i forsøgsbestemmelserne, at Ballerup Kommune modtager de tilskud til tandbehandling, som ydes efter lov om offentlig sygesikring. Disse tilskud ydes normalt til den enkelte patient som en reduktion i udgifterne til tandbehandling. Der er således ikke tale om, at forsøget i Ballerup Kommune får særlige tilskud fra sygesikringen.

Endelig kan jeg oplyse, at frikommuneforsøget med kommunal ældretandpleje ophører

den 31. december 1993. Ved forsøgets afslutning skal der ske en evaluering. I forbindelse med denne evaluering vil resultaterne af – og omkostningerne ved – forsøget naturligt blive belyst.

Spm. nr. S 448

Til *skatteministeren* (31/1 90) af:

Ingrid Kjældgaard (FP):

»Hvor langt er ministeren kommet med det forberedende arbejde med at etablere muligheder for fri handel i EF med brugte biler?«

Svar (6/2 90):

Skatteministeren (Thor Pedersen, fg.):

Den danske afgift i forbindelse med registrering af såvel nye som brugte biler er ikke omfattet af EF-Kommissionens forslag til harmonisering af afgifter i forbindelse med etablering af det indre marked. Det skyldes, at registreringsafgiften ikke er en afgift, der skal betales i forbindelse med importen, men i forbindelse med registreringen.

Der er således allerede i dag fri handel med brugte biler over grænserne.

Spm. nr. S 449

Til *skatteministeren* (31/1 90) af:

Ingrid Kjældgaard (FP):

»Kan ministeren oplyse, om det nuværende afgiftsniveau for biler er i overensstemmelse med Romtraktaten, samt om der før 1992 agtes iværksat initiativer til at bringe afgifterne på biler på niveau med de øvrige EF-landes?«

Svar (6/2 90):

Skatteministeren (Thor Pedersen, fg.):

Som bekendt har EF-Kommissionen anlagt sag mod Danmark ved EF-Domstolen med påstand om, at den danske registreringsafgift af nye biler er i strid med EØF-traktaten, fordi den er så høj, at den hindrer de frie varebevægelser. Det er ligeledes Kommissionens opfattelse, at brugte importerede biler i de fleste tilfælde beskattes hårdere end brugte »danske« biler.

Det er imidlertid regeringens opfattelse, at registreringsafgiften er i overensstemmelse med Romtraktaten.

[Skatteministeren]

Registreringsafgiften er ikke omfattet af Kommissionens forslag til harmonisering af afgifter i forbindelse med det indre marked. Det skyldes, at registreringsafgiften ikke er en afgift, der skal betales i forbindelse med importen, men først i forbindelse med registrering efter færdselsloven. Regeringen har derfor ingen planer om at ændre afgiften.

Spm. nr. S 476

Til *trafikministeren* (5/2 90) af:

Henning Rasmussen (S):

»Vil ministeren redegøre for arten og omfanget af de skader på privat og offentlig ejendom, der skete langs Varde Å som følge af stormfloden i slutningen af januar dette år, samt redegøre for varslingen af de offentlige myndigheder og befolkningen?«

Begrundelse

Der er efter de foreløbige oplysninger sket betydelige skader langs Varde Å, ikke mindst på ejendomme i Varde by. Efter det oplyste er skaderne større end i 1981, bl.a. på grund af en senere varsling.

Svar (19/2 90):

Trafikministeren (Knud Østergaard):

I anledning af det stillede spørgsmål kan jeg oplyse, at Varde Å's opland ikke er indbefattet i Kystinspektorets beredskabsplaner. Tilsvarende gælder for det sønderjyske område i henseende til indvandsproblemerne, herunder ådigerne. Kystinspektorets har derfor ikke besigtiget Varde Å-området og kan som følge heraf ikke oplyse om omfanget af skader i området.

Varde Kommune har imidlertid ved en telefonisk henvendelse til Kystinspektorets givet udtryk for den umiddelbare opfattelse, at skaderne har et omfang svarende til situationen i 1981.

Det er oplyst over for Kystinspektorets, at Statshavsadministrationen i Esbjerg indførte beredskabsgrad A (Alfa) kl. 22.50 den 25. januar 1990. Dette beredskab indføres, når 3-timers-prognosen for vandstanden er 2,50 m DNN eller derover. Dette blev bl.a. meddelt Esbjerg Politi, som har oplyst, at man kl. 23.03 gav meldingen videre til Varde Politi i overensstemmelse med gældende instruks.

Spm. nr. S 477

Til *trafikministeren* (5/2 90) af:

Henning Rasmussen (S):

»Vil ministeren lade foretage en undersøgelse af, om det vil være muligt ved hjælp af diger, sluser eller på anden måde at sikre værdierne langs Varde Å?«

Begrundelse

Der er et stærkt lokalt ønske om, at der gøres en indsats for at hindre de efterhånden hyppigt forekommende ødelæggelser ved de store og større oversvømmelser, der forårsages af havets indtrængen især ved stormfloder som de seneste 3, nemlig i 1976, 1981 og 1990.

Svar (19/2 90):

Trafikministeren (Knud Østergaard):

Det er ikke en opgave for Trafikministeriet eller nogen institution under dette at iværksætte en sådan undersøgelse. Der er tale om sikringsforanstaltninger mod oversvømmelse fra et ferskvand, som henhører under amtskommunen.

Jeg kan imidlertid kun hilse det med tilfredshed, hvis der tages et lokalt initiativ i sagen, og vil i så fald ikke være afvisende over for at lade Kystinspektorets medvirke til en sådan undersøgelse.

Spm. nr. S 483

Til *industriministeren* (6/2 90) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Hvorledes vil ministeren sikre, at unge danske styrmandselever, der påmønstrer udenlandske skibe for at opnå navigationsuddannelse, sikres rimelige arbejdsvilkår, herunder bl.a. med hensyn til løn, arbejdsmiljø og sikkerhed ved afmønstring?«

Begrundelse

Ifølge bladet *Navigator*, der udgives af Navigatorernes Fællesforening, vil f.eks. Chevron ansætte danske styrmandselever, bl.a. fordi man i disse udenlandske skibe har god erfaring med danske søfolk, men også fordi der er mangel på danske navigatører.

[Tommy Dinesen]

De unge mennesker, som modtager tilbudet fra bl.a. Chevron, bliver ikke omfattet af nogen form for sikkerhed i ansættelsesforholdet, og eftersom de allerfleste i disse skibe er udlændinge, siger det sig selv, at det må være en umådelig svær situation, den pågældende elev står i ved et sådant ansættelsesforhold.

Svar (15/2 90):

Industriministeren (Anne Birgitte Lundholt):

For så vidt angår sikring af arbejdsvilkår, herunder bl.a. løn, arbejdsmiljø og sikkerhed ved afmønstring, kan danske myndigheder ikke fastsætte bestemmelser, idet området henhører under myndighederne i flaglandet for det pågældende skib.

Spm. nr. S 484

Til *landbrugsministeren (6/2 90)* af:

Tove Niemann (FP):

»Kan ministeren oplyse, hvor stort et beløb det højteknologiske udstyr fra Statens Mejeriforsøg, der overdrages til Mejeriselskabet Danmarks endnu ikke opførte mejeriforskningscenter i Århus, ville have indbragt ved salg?«

Begrundelse

Der henvises til en artikel i Politiken den 5. februar 1990, hvor det oplyses, at ministeren overdrager højteknologisk udstyr fra Statens Mejeriforsøg til MD Foods' forskningscenter.

Svar (16/2 90):

Landbrugsministeren (Tørnæs):

Det er ikke og har aldrig været tanken, at forskningsudstyret på Statens Mejeriforsøg skulle søges overdraget til Mejeriselskabet Danmark. Derimod er der planer om, at staten indskyder det frigjorte udstyr i en ny forskningsinstitution, kaldet Mejeriernes Forskningscenter. Mejeriernes Forskningscenter ønskes af mejerierhvervet, repræsenteret ved Danske Mejeriers Fællesorganisation, oprettet som en erhvervsdrivende fond, hvis formål er at udføre grundlæggende mejeriforskning til gavn for mejerierhvervet og det danske landbrug og samfund generelt. Ifølge fondens vedtægter kan et enkelt mejeriselskab ikke få dominerende indflydelse i fondens bestyrelse.

Forskningsudstyret på Statens Mejeriforsøg er vurderet af forskningsrådenes og Risøs instrumenttjeneste, som har stor erfaring med vurdering af apparatur.

Forskningsudstyret er vurderet til en salgsværdi på 2,8 mio. kr.

Foruden det almindelige forskningsudstyr råder Statens Mejeriforsøg over et forsøgsanlæg med mejeriudstyr. Mejeriudstyret er vurderet af Alfa Laval Industri A/S (svensk ejet) til en salgsværdi af 2,95 mio. kr. Dette beløb er eksklusive udgifter til demontering, som er anslået til 1,0 mio. kr.

Dertil kommer edb-udstyr, kemikalier, glasvarer, køretøjer m.v., som er vurderet af forskningsrådenes og Risøs instrumenttjeneste til en salgsværdi af 242.500 kr.

Kontor- og laboratorieinventar samt biblioteks- og fotoudstyr er af forstanderen på Statens Mejeriforsøg vurderet til en salgsværdi af 235.000 kr.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at Statens Mejeriforsøg fra 1985-87 modtog udstyr til en værdi af 4,5 mio. kr. fra Danske Mejeriers Fællesorganisation.

Spm. nr. S 485

Til *landbrugsministeren (6/2 90)* af:

Tove Niemann (FP):

»Kan ministeren oplyse, om der foreligger nogen underhåndsaftaler med Mejeriselskabet Danmark i forbindelse med, at Mejeriselskabet Danmark overdrages højteknologisk udstyr fra Statens Mejeriforsøg?«

Begrundelse

Der henvises til en artikel i Politiken den 5. februar 1990, hvor det oplyses, at ministeren overdrager højteknologisk udstyr fra Statens Mejeriforsøg til MD Foods' forskningscenter.

Svar (16/2 90):

Landbrugsministeren (Tørnæs):

Der foreligger ikke nogen underhåndsaftaler med Mejeriselskabet Danmark, jf. svaret på spørgsmål nr. S 484.

Forslaget om overdragelse af udstyret er en del af en større aftale indgået mellem Landbrugsministeriet og Danske Mejeriers Fællesorganisation.

[Landbrugsministeren]

Aftalen med Danske Mejeriers Fællesorganisation indeholder tilsagn om et tilskud fra Landbrugsministeriet til etablering og drift af forskningscentret under forudsætning af tilslutning fra de bevilgende myndigheder. Overdragelsen af udstyr er en del af statens etablerings-tilskud til centret.

Spm. nr. S 486

Til *landbrugsministeren* (6/2 90) af:

Tove Niemann (FP):

»Kan ministeren oplyse, om det havde været muligt at overdrage det højteknologiske udstyr fra Statens Mejeriforsøg, der overdrages til Mejeriselskabet Danmark, til Landbohøjskolen?«

Begrundelse

Der henvises til en artikel i Politiken den 5. februar 1990, hvor det oplyses, at ministeren overdrager højteknologisk udstyr fra Statens Mejeriforsøg til MD Foods' forskningscenter.

Svar (16/2 90):

Landbrugsministeren (Tørnæs):

Der overdrages ikke mejeriforskningsudstyr til Mejeriselskabet Danmark, jf. svaret på spørgsmål nr. S 484.

Mulighederne for at overdrage udstyret til Landbohøjskolen er ikke blevet undersøgt nærmere. Dette skyldes, at Landbrugsministeriet ud fra en vurdering af de offentlige og private interesser i sagen fandt, at udstyret kunne gøre størst fyldest ved at blive en del af statens etableringstilskud i forbindelse med etableringen af Mejeriernes Forskningscenter, jf. svaret på spørgsmål nr. S 485. Overdragelsen må også ses i sammenhæng med undervisningsministerens forslag om overflytning af mejeriingeniøruddannelsen til Århus.

Spm. nr. S 487

Til *landbrugsministeren* (6/2 90) af:

Tove Niemann (FP):

»Kan ministeren oplyse, om han har gjort bestræbelser på at privatisere Statens Mejeriforsøg i Hillerød eller udstyret derfra (eventuelt til udenlandske købere)?«

Begrundelse

Der henvises til en artikel i Politiken den 5. februar 1990, hvor det oplyses, at ministeren overdrager højteknologisk udstyr fra Statens Mejeriforsøg til MD Foods' forskningscenter.

Svar (16/2 90):

Landbrugsministeren (Tørnæs):

Som bekendt har Landbrugsministeriet ved akt 92/89 opnået Finansudvalgets godkendelse af salg af Statens Mejeriforsøg. Dette er sket efter, at Landbrugsministeriet i overensstemmelse med regeringens afbureaukratiseringsplan har tilbudt Danske Mejeriers Fællesorganisation at overtage forsøgsanlægget. Mejerierhvervet har ikke ønsket at overtage forsøgsanlægget i Hillerød, hvorfor det nu nedlægges.

Ved at lade det tekniske udstyr indgå som en del af statens etableringstilskud til Mejeriernes forskningscenter og ved at bortsælge den faste ejendom, som Statens Mejeriforsøg hidtil har disponeret over, mener jeg, at den videst mulige privatisering har fundet sted.

Spm. nr. S 488

Til *statsministeren* (7/2 90) af:

Erling Christensen (S):

»Har regeringen optaget eller planlagt forhandlinger med Nyborg Kommune med henblik på at kompensere for tab af arbejdspladser, når den faste Storebæltsforbindelse er etableret?«

Begrundelse

Ved den endelige udmøntning af forsvarsforliget blev Korsørområdet tildelt ca. 850 nye arbejdspladser ved udflytning fra Holmen.

Spørgeren er ikke bekendt med, at Nyborgområdet på tilsvarende måde har fået tilbudt kompensation i form af nye statslige arbejdspladser.

Svar (21/2 90):

Statsministeren (Poul Schlüter):

I den politiske aftale af 12. juni 1986 om Storebæltsforbindelsen siges det i § 9 bl.a.:

»De lokale beskæftigelsesmæssige overgangsproblemer vil især berøre Korsør Kommune. Ved udflytning af statslige arbejdsplad-

[Statsministeren]

ser og ved disponeringen af de arealer, der bliver ledige ved færgefartens ophør, skal de lokale beskæftigelsesmæssige forhold tilgodeses.«

Det er klart, at mulighederne for at tilgodesede de respektive lokalområder vil være af varieret art. Regeringen vil bestemt også i det fortsatte forløb bidrage til, at beskæftigelsen både i Korsør og Nyborg holdes så højt som muligt.

Hvad Nyborg Kommune angår, skal jeg pege på, at den midlertidige arbejdshavn ved Lindholm muligvis kan gøres permanent. A/S Storebæltsforbindelsen har forhandlet med Nyborg Kommune herom som led i en samlet løsning, der kan bidrage til forbedring af den eksisterende infrastruktur.

Spm. nr. S 490

Til *industriministeren* (7/2 90) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Mener ministeren, at det er vigtigere i Turistrådets brochure »Danmark dejligst« at omtale åbningstider for et områdes turistkontor, eller at kontorets ansatte taler flere sprog, end at beskrive områdets seværdigheder?«

Begrundelse

Det har vakt stor opmærksomhed og kritik, at ingen af Kalundborgområdets anerkendte seværdigheder overhovedet er nævnt. Det drejer sig bl.a. om det naturskønne Røsnæs, Tissø, Jyderupskovene, Eskebjerg Lyng, Nekselø, Sejerø, Bjergene, Dragsholm Slot og den 5-tårnede kirke i Kalundborg, der dog trods alt har kunnet bruges på danske pengesedler.

Da det kom frem i offentligheden, at Carmen Clairol i København ville lukke og sende 400 ansatte ud i arbejdsløshed samtidig med regeringens beslutning om at sælge færgerne »Peder Paars« og »Niels Klim«, indkaldte Socialistisk Folkeparti arbejdsministeren og industriministeren til samråd om den alvorlige situation. Her var de løsninger, industriministeren kraftigst pegede på, egnsudvikling og turisme, hvilket blev gentaget, da de to ministre besøgte egnen i november 1989.

Svar (19/2 90):

Industriministeren (Anne Birgitte Lundholt):

Danmarkskataloget er ikke udgivet af Danmarks Turistråd som sådan, men af Inlandsturi-

rismesekretariatet, der arbejder efter retningslinjer afstukket af Styregruppen for Inlandsturisme. Denne gruppe er sammensat af repræsentanter for turismens to hovedorganisationer, Danmarks Turistråd og Turismens Fællesråd.

For så vidt angår omtale af de enkelte turistregioners seværdigheder og attraktioner skal det understreges, at Danmarkskataloget alene er tænkt som en appetitvækker og introduktion til regionerne, idet der som en integreret del af den samlede Danmarkskampagne er udgivet 8 regionale kataloger, der i detaljer beskriver de enkelte regioners udbud af seværdigheder og attraktioner m.v. Danmarkskataloget omtaler og henviser til disse regionale kataloger.

I Danmarkskataloget 1989 omtaltes en del enkeltseværdigheder, medens turisterhvervet selv har været med til at beslutte, at sådan detailomtale i 1990 skal ske i de regionale kataloger.

Samtlige danske turistregioner har fået tilbud om at deltage i denne kampagne baseret på regionale kataloger, hvortil der fra inlandsturismeordningen ydes 50 pct. tilskud, medens de resterende 50 pct. i overensstemmelse med ordningens hjælp til selvhjælp-princip skal rejses af erhvervet selv. Alle regionerne med undtagelse af Vest- og Nordsjælland har taget imod dette tilbud.

Når Vest- og Nordsjælland ikke deltager med et regionalt katalog, hvor samtlige seværdigheder også i området omkring Kalundborg naturligvis burde findes, er forklaringen således primært, at turistregionerne i de nævnte områder ikke har set sig i stand til eller haft interesse i at løfte opgaven med udgivelse af et regionalt katalog. Jeg kan som min forgænger fuldt ud tilslutte mig, at man forsøger at slå et slag for turismen som udviklingsmulighed for Kalundborgområdet, om det lykkes, afhænger imidlertid dels af områdets naturgivne ressourcer i bredeste forstand og i særdeleshed af lokalområdets, herunder kommunalpolitikernes og det lokale turisterhvervs, egen prioritering.

Spm. nr. S 491

Til *industriministeren* (7/2 90) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Vil egnsudviklingsstøtte kunne bruges til turistfremstød eller andre turistformål såsom hotelbyggeri, vandrehjem og lignende?«

[Tommy Dinesen]

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spm. nr. S 490.

Svar (19/2 90):

Industriministeren (Anne Birgitte Lundholt):

Egnsudviklingsloven indeholder ikke hjemmel til at yde støtte til egentlige turistfremstød, men virksomheder inden for turisterhvervene kan på linje med andre industri- og servicevirksomheder søge støtte til anlægsinvesteringer.

I mange år har det været Egnsudviklingsrådets praksis kun at give støtte til hoteller i egne, hvor hotellet skønnes at være af særlig betydning for den erhvervsmæssige udvikling, eller hvor der er særlige turistmæssige muligheder. På de små øer, hvor det kan være vanskeligt at opnå en rentabel hoteldrift, og hvor erhvervs-mulighederne i øvrigt er begrænsede, er der også givet støtte til vandrehjem.

Nogle af egnsudviklingsområderne er omfattet af den særlige fællesskabsaktion for fiskerifæhængige regioner i Danmark («fiskeriaktionen»). Her er det forudsat, at mere end halvdel af de midler, EF's regionalfond yder til dette program, skal anvendes til at udvikle regionens turisterhverv. I den forbindelse er der i en vis udstrækning givet egnsudviklingstilskud også til opførelse af campinghytter.

Spm. nr. S 493

Til *indenrigsministeren* (7/2 90) af:

Behnke (FP):

»Vil ministeren med en tjenestebefaling til HT's ledelse sørge for, at alle HT's buslinjer med øjeblikkelig virkning kommer til at køre i normal drift?«

Begrundelse

Det er aldeles urimeligt, at en lille flok udemokratiske medlemmer af SiD kan forhindre, at tusinder af mennesker kan opnå den persontransport, som de gennem buskort og skattebillet har betalt for.

Ministeren anmodes derfor om at give HT's ledelse en tjenestebefaling om at få samtlige buslinjer i normal drift igen.

Det er samfundsnedbrydende, at en flok socialistiske samfundsnedbrydere kan få lov til

uhindret at holde lokalbefolkningen i de ramte områder til grin.

Svar (15/2 90):

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Efter § 1 i lov nr. 274 af 3. maj 1989 om hovedstadsområdets kollektive persontrafik varetager Hovedstadsområdets Trafikselskab den almindelige rutekørsel med bus inden for hovedstadsområdet.

Efter lovens § 18, stk. 1, ledes selskabet af en bestyrelse og en direktion. Bestyrelsen har det overordnede ansvar for selskabet.

Efter lovens § 12 varetages tilsynet med selskabet af indenrigsministeren, og der er i loven en henvisning til tilsynsbestemmelserne i den kommunale styrelseslov.

Efter disse regler kan jeg ophæve bestyrelsens beslutninger, der er i strid med lovgivningen. Derimod har jeg ikke hjemmel til at meddele HT nogen tjenestebefalinger, som ønsket af spørgeren.

Spm. nr. S 494

Til *indenrigsministeren* (7/2 90) af:

Behnke (FP):

»Vil ministeren sørge for, at de HT-medarbejdere, der ikke med øjeblikkelig virkning går i arbejde, bliver afskediget uden løn og ventepenge og andre pensionsrettigheder?«

Begrundelse

Først i 1980'erne var hele USA's flytrafik lammet af en strejke blandt flyvelederpersonalet. USA's daværende præsident, Ronald Reagan, gav øjeblikkelig ordre til, at samtlige strejkende blev afskediget. Siden har USA ikke oplevet væsentlige strejker blandt offentligt ansatte tjenestemænd og lignende. Denne håndfaste handlemåde har således haft en særdeles præventiv virkning.

En tilsvarende håndfast handlemåde fra den nuværende regering vil én gang for alle få sat en stopper for de samfundsundergravende handlinger, SiD'ere overalt i landet har alt for stort held med at gennemføre.

Alt det HT-personale, der ikke møder på arbejde efter en udtrykkelig ordre, skal derfor afskediges uden løn og have sine ventepenge og andre pensionsrettigheder inddraget. Det er al-

[Behnke]

deles utilfredsstillende, at regeringen bare stillende ser til, mens nogle få socialister gennem deres aktion gør livet surt for de tusinder, der daglig får problemer som følge af de manglende busforbindelser.

Svar (15/2 90):

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Jeg kan henvise til min besvarelse af spørgsmål nr. S 493. Ansvar for busdriften påhviler HT's bestyrelse, og jeg kan som tilsynsmyndighed kun gribe ind over for bestyrelsens ulovlige beslutninger eller undladelser.

Spm. nr. S 500

Til *justitsministeren* (9/2 90) af:

Flemming Hansen (KF):

»Vil ministeren undersøge mulighederne for, at der gennemføres en lovgivning, således at private kreditorer ligestilles med offentlige kreditorer med hensyn til mulighederne for at inddrive gæld ved træk i skyldnerens lønindkomst, og vil ministeren tage initiativ til, at en sådan lovændring gennemføres?«

Begrundelse

Efter nugældende regler om inddrivelse af gæld kan det i mange tilfælde ikke betale sig for f.eks. de tusinder af små handlende at inddrive gæld. Det er for dyrt, når det drejer sig om mindre beløb.

Det vil være rigtigt at ligestille gæld til det offentlige med gæld til private, når det gælder mulighederne for at inddrive gælden.

I Sverige findes regler, som giver private mulighed for uden om retssystemet at inddrive gæld ved hjælp af de offentlige pantefogder. Der henvises til *Handels Nyt* nr. 2, februar 1990, med udtalelse af kontorchef Christian Sander.

Svar (16/2 90):

Justitsministeren (Engell):

Justitsministeriet har i februar 1989 anmodet Retsplejerådet om at behandle en række fogedretlige forslag, der er indeholdt i et idékatalog til forenkling af justitsvæsenet, som er afgivet af Justitsministeriets spare- og forenklingssudvalg i november 1989. Retsplejerådet har i den for-

bindelse bl.a. fået til opgave at behandle et forslag om at udvide adgangen til at foretage lønindeholdelse, således at også private kreditorer vil kunne gøre brug af dette tvangsinddrivelsesmiddel.

Det er over for Justitsministeriet oplyst, at Retsplejerådet forventer at kunne afgive delbetænkning om nogle af de øvrige forslag i løbet af foråret 1990, og at rådet herefter vil gå i gang med at behandle bl.a. forslaget vedrørende lønindeholdelse.

Det er min opfattelse, at det formentlig vil medføre en effektivisering af private kreditorens mulighed for tvangsinddrivelse, såfremt der åbnes adgang til at kunne foretage lønindeholdelse også for private krav. Hensynet til en sådan effektivisering, som jeg har megen sympati for, må imidlertid afvejes i forhold til, at fogedretterne derved vil blive pålagt nye ressourcerekrævende opgaver. Hertil kommer, at gennemførelsen af et sådant forslag næppe vil kunne undgå at indvirke på inddrivelsen af offentlige krav med betydelige provenutab for staten og kommunerne til følge.

Når Retsplejerådets betænkning foreligger, vil jeg tage stilling til, hvorvidt der bør søges indført en adgang til lønindeholdelse for private krav.

Spm. nr. S 501

Til *skatteministeren* (9/2 90) af:

Sterup (KF):

»Hvad er begrundelsen for, at der med virkning fra 1. januar 1990 er gennemført ændringer af skattekontrolloven, således at oplysningspligten efter § 7, stk. 1, nr. 1, er udvidet til også at omfatte beløb, der ydes til dækning af rejse- og befordringsudgifter, selv om beløbet efter ligningslovens § 9, stk. 5, er skattefrit for modtageren, og vil ministeren eventuelt tage initiativ til, at denne bestemmelse ændres?«

Begrundelse

Den udvidede oplysningspligt, som herved pålægges arbejdsgiverne, vil medføre en administrativ byrde, som ikke forekommer sagligt begrundet. De givne oplysninger skal gives sammen med oplysninger om skattepligtige beløb, men uden at have skattemæssige konsekvenser for lønmodtageren og tilsyneladende uden at skulle bruges af skattevæsenet.

[Sterup]

Det kan forudses, at mange virksomheder vil være nødsaget til at tilrettelægge nye sagsgange og udføre ekstra arbejde, hvorved der stik imod hensigten er bidraget til en yderligere bureaukratisering som følge af nye skattelove.

Dertil kommer, at det er uklart for virksomhederne, hvorvidt der kun er tale om diæter og kørselsgodtgørelse eller der tillige er tale om udlæg til billetter, regninger på fortæring m.v. Angivelse af udlæg til billetter, regninger på fortæring m.v. vil være særdeles vanskelig og i hvert fald kræve et stort bogholderimæssigt ekstraarbejde for virksomhederne.

Svar (21/2 90):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

I forbindelse med skattereformaftalen af 19. juni 1985 blev de hidtidige regler om den skattemæssige behandling af udgifter, lønmodtagere påføres som følge af arbejdet, ændret. Bl.a. skal godtgørelse, der af en arbejdsgiver udbetales til dækning af rejse- og befordringsudgifter, ikke medregnes ved lønmodtagerens indkomstopgørelse, såfremt godtgørelsen ikke overstiger satser, der fastsættes af Ligningsrådet. Dette modsvares af, at lønmodtageren i disse tilfælde ikke kan fradrage de godtgjorte rejse- og befordringsudgifter.

Samtidig blev arbejdsgiverens pligt til at foretage årlige indberetninger til skattemyndighederne om ydede omkostningsgodtgørelser begrænset til kun at omfatte godtgørelser, der er skattepligtige for lønmodtagerne. Endvidere blev arbejdsgiverne pålagt at regnskabsføre skattefrie omkostningsgodtgørelser på en særlig tydelig måde.

Baggrunden for disse ændringer var bl.a. ønsket om at sidestille private og offentligt ansatte på dette område, idet lønmodtagere kan have svært ved at fremvise dokumentation ved eksperterne udgiftsbilag for visse befordringsudgifter (f.eks. ved kørsel i egen bil).

De ændrede regler fik virkning for indkomståret 1987. De er fra forskellig side blevet mødt med kritik. Bl.a. er der blevet peget på, at reglerne medfører risiko for, at mange uretmæssigt fratrækker de udgifter, som de modtager skattefrie godtgørelse for.

I praksis har det ved ligningen vist sig vanskeligt og ressourcetrækkende at kontrollere denne risiko.

På denne baggrund blev det i forbindelse med indgåelsen i foråret 1989 af aftalen mellem regeringen og kommunerne om skattemyndighedernes fremtidige organisation m.v. medtaget som et aftalepunkt, at der skulle indføres pligt for arbejdsgivere til årligt at foretage indberetning til skattemyndighederne om udbetalte skattefrie rejse- og befordringsgodtgørelser. Dette aftalepunkt blev opfyldt ved ændringen af skattekontrollovens § 7, stk. 1, nr. 1, ved § 3 i lov nr. 823 af 19. december 1989 (kommuneaftalen).

Jeg agter på denne baggrund ikke at tage initiativ til at ophæve denne indberetningspligt.

Spm. nr. S 502

Til *boligministeren* (9/2 90) af:

Lissa Mathiasen (S):

«Hvilke initiativer agter ministeren at tage for at fremme dansk byggeeksport?»

Begrundelse

I en pressemeddelelse beskriver boligministeren de store muligheder for dansk byggeeksport, bl.a. i forbindelse med udsigten til øget byggeaktivitet i Vesttyskland.

Boligministeren udtrykker håbet om, at dansk byggeindustri vil kunne deltage i en række byggeprojekter. Samtidig beskriver Udenrigsministeriets tidsskrift Eksport (nr. 5, 1990) samme situation og peger på mulighederne for øget eksport.

På denne baggrund ønskes oplyst, hvilke initiativer boligministeren konkret vil tage, ikke mindst fordi man i den vedtagne finanslov for 1990 næsten totalt har fjernet enhver statslig støtte til fremme af dansk eksport, hvilket også vil ramme byggeområdet.

En øget dansk byggeeksport vil samtidig betyde en hårdt tiltrængt forbedring af beskæftigelsen i byggefagene. Det er derfor afgørende vigtigt, at ministeren ikke blot udtrykker smukke ord vedrørende en forbedret byggeeksport, men også i handling skaber grundlaget for denne.

Svar (15/2 90):

Boligministeren (Agnete Laustsen):

Dansk byggeeksport er for øjeblikket inde i en særdeles positiv udvikling. Den er således

[Boligministeren]

mere end fordoblet gennem de sidste 10 år og skønnes at nå op på knap 20 mia. kr. i 1989. Heraf udgør byggevareeksporten næsten halvdelen. Det bør samtidig understreges, at der for øjeblikket er tale om en positiv nettoeksport af byggevarer.

I dag går den største del af den danske byggevareeksport til Vesttyskland. Derfor er det også meget interessant, at netop dette marked for øjeblikket er præget af en stærkt øget byggeaktivitet, et byggeboom som følge af øget boligbyggeri til de østtyske emigranter.

I Boligministeriet har der gennem mange år været et godt samarbejde med byggeriets organisationer og virksomheder. Dette samarbejde har fundet og vil fremover i høj grad finde sted med henblik på at fremme dansk byggeeksport og som grundlag herfor byggeriets internationale konkurrenceevne.

Konkret støtter ministeriet virksomheder og organisationer økonomisk med midler fra ministeriets byggeeksportfremmebevilling, der kan gives til

- markedsundersøgelser og -vurderinger,
- produktudvikling,
- informations- og kursusvirksomhed.

I 1989 gennemførtes eksempelvis ca. 40 projekter inden for disse områder.

Der er i 1990 afsat 7.530.000 kr. til gennemførelse af projekter af nævnte karakter.

Derudover igangsætter ministeriet også i direkte samarbejde med byggeriets organisationer og virksomheder konkrete eksportfremmeprojekter. Blandt de helt aktuelle projekter kan nævnes åbningen af en vandrestilling om dansk byggeri og arkitektur i april i Marseille, en udstilling, som i løbet af efteråret vil blive vist i andre sydfranske byer for i 1991 at fortsætte i Spanien og eventuelt Portugal.

Et andet eksempel er afholdelsen af det årlige dansk-japanske working party, som i år finder sted i Japan i maj.

Endelig kan ministeriets løbende deltagelse i udstillinger, messer og konferencer i udlandet – og specielt Vesttyskland – nævnes.

Spm. nr. S 503

Til *skatteministeren* (9/2 90) af:

Ingrid Kjældgaard (FP):

»Kan ministeren i forlængelse af svaret på spørgsmål nr. S 440 oplyse, hvilke regler der

gælder for kørsel med firmabiler på gule nummerplader – er det f.eks. lovligt i firmabil at foretage forretningsmæssige vareindkøb, der angår personale, i hvis ansættelsesbetingelser indgår kost og logi, hvorfor der netop ikke er tale om-private indkøb?«

Svar (21/2 90):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Jeg kan oplyse, at der som nævnt i svaret på spørgsmål nr. S 440 ikke er fradragsret for købsmoms ved anskaffelsen af mindre varevogne, hvis vognen foruden i den momsregistrerede virksomhed tillige anvendes til privat kørsel.

Virksomheden har ret til skattemæssig afskrivning på en sådan vogn efter afskrivningslovens regler herom. Hvis varevognen ikke anvendes fuldt ud erhvervmæssigt, kan den afskrives efter reglerne i afskrivningslovens afsnit II om blandet benyttede driftsmidler. Medarbejdere, der får stillet vogn til rådighed til privat kørsel, er skattepligtige af værdien heraf. Det er Momsnævnet og Landsskatteretten, der har den endelige administrative afgørelse i tilfælde, hvor der er tvivl om, om en given kørsel er privat.

Det eksempel, der er nævnt i spørgsmålet, ses at dreje sig om indkøb af fødevarer til personale, i hvis ansættelsesbetingelser indgår kost og logi. Jeg finder det imidlertid mest korrekt ikke på det foreliggende grundlag at tilkendegive, hvorvidt denne kørsel må anses for forretningsmæssig ifølge praksis efter skatte- og momslovene. Er det en konkret sag, der har foranlediget spørgsmålet, kan jeg henvise til muligheden for at få sagen prøvet i den sædvanlige instansfølge.

Det tilføjes, at ministeriet ikke har kendskab til en sådan sag.

Spm. nr. S 505

Til *forsvarsministeren* (13/2 90) af:

Køpke Christensen (FP):

»Hvilke faglige/saglige argumenter ligger til grund for placeringen af landkommandoen i Randers?«

Begrundelse

På mødet den 9. december 1989 i Frøslevlej-

[Køpke Christensen]

ren spurgte forsvarsministeren om andre forslag til nedlæggelser af kaserner i landet, hvis Sønderborg Sergentskole fortsat skulle bestå, og da spørgeren er bekendt med, at Randers Kaserne i op til flere år har været forberedt på en nedlæggelse, foreslår spørgeren, at Sønderborg Sergentskole bevares, hvor den er, og at det bliver Randers Kaserne, der bliver nedlagt i stedet.

Svar (20/2 90):

Forsvarsministeren (Enggaard):

Hverken aftalen om forsvarets ordning af 14. marts 1989 eller forsvarskommissionens beretning har fastsat placering af en landkommando i Randers.

Der vil i forbindelse med forsvarskommissionens beretning blive nedsat en styringsgruppe, der bl.a. skal stille forslag om placering af en hærkommando.

Der er således ikke truffet beslutning om placering af Hærkommandoen.

Spm. nr. S 506

Til forsvarsministeren (13/2 90) af:

Køpke Christensen (FP):

»Hvilke ombygninger skal iværksættes i Randers, før landkommandoen skal flyttes hertil, og hvor store beløb kalkuleres der med i denne forbindelse?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 505.

Svar (20/2 90):

Forsvarsministeren (Enggaard):

Som anført i min besvarelse af spørgsmål nr. S 505 er der ikke truffet beslutning om placering af Hærkommandoen.

Spm. nr. S 507

Til forsvarsministeren (13/2 90) af:

Køpke Christensen (FP):

»Kan ministeren oplyse, hvad det vil koste, hvis landkommandoen placeres i Odense i stedet for i Randers, og hvor store driftsudgifter der vil kunne spares, hvis Randers Kaserne nedlægges?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 505.

Svar (20/2 90):

Forsvarsministeren (Enggaard):

Der er ikke foretaget beregninger over etablering af en hærkommando, da struktur, bemanning og placering ikke er fastlagt. Når den styringsgruppe, der er omtalt i besvarelsen af spørgsmål nr. S 505, nedsættes, vil beregning af omkostningerne ved etablering af en hærkommando blive tilvejebragt.

Spm. nr. S 508

Til forsvarsministeren (14/2 90) af:

Køpke Christensen (FP):

»Kan det bekræftes, at investeringen på 45 mio. kr. i Odense Kaserne samt 20–30 mio. kr. til en ny skydebane på Fyn, som en flytning af Sergentskolen vil kræve, kan spares, hvis i stedet landkommandoen flyttes til Odense?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 505.

Svar (20/2 90):

Forsvarsministeren (Enggaard):

Der foreligger ikke planer om at placere en eventuel hærkommando i Odense.

Vedrørende de i spørgsmålet anførte beløbsangivelser henvises til mit svar på spørgsmål nr. S 309 af 29. december 1989 fra hr. J. K. Hansen. Udgiftsskønnet for Odense Kaserne omfatter ca. 39 mio. kr. Hertil kommer udgifter til skydebanefaciliteter. Disse udgifter skønnes til ca. 7,5 mio. kr.

Spm. nr. S 509

Til forsvarsministeren (13/2 90) af:

Køpke Christensen (FP):

»Kan ministeren oplyse, hvor mange penge Vestre Landsdelskommando i dag bruger på rejser til og fra Forsvarskommandoen, herunder udbetaling af time- og dagpenge i den forbindelse, og hvor meget det samlede beløb vil kunne reduceres, hvis den kommende hærkom-

[Køpke Christensen]

mando placeres i Odense – midt i landet – med kun få timers kørsel til Vedbæk?»

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 505.

Svar (20/2 90):

Forsvarsministeren (Enggaard):

Forsvarskommandoen har i den givne anledning oplyst, at Vestre Landsdelskommando på årsbasis anvender et beløb på ca. 190.000 kr. inkl. time- og dagpenge i forbindelse med rejseaktiviteter til og fra Forsvarskommandoen.

Det fremgår af mine besvarelser af d.d. på spørgsmål nr. S 505 og S 507, at den fremtidige struktur, bemanding og placering af Hærkommandoen endnu ikke er fastlagt. En direkte sammenligning mellem nuværende landsdelskommandoer og den fremtidige hærkommando er ikke mulig.

Spm. nr. S 510

Til *miljøministeren* (13/2 90) af:

Leif Hermann (SF):

»Hvilke initiativer agter ministeren at tage for at sikre forsyningen med brugsvand på Sjælland samt sikre vandløb og vådområder mod udtørring og tilgroning som følge af sænket grundvandsstand?»

Begrundelse

Til golfbaner i bl.a. Frederiksborg Amt og Roskilde Amt er søgt privat vandindvinding på 20.000 m³ pr. golfbane i år. Grundvandsstanden i disse områder er visse steder sænket med over 10 m og de fleste steder med mellem 5 og 10 m.

Mange vandløb er vandlidende i sommerperioden. I f.eks. Nivå Bugts opland, hvor den ene ansøgte golfbane befinder sig, kræver recipientkvalitetsplanen, at der pumpes grundvand op i Humlebækken og i Nivåen for at holde sommervandføringen.

I Fredensborg-Humlebæk Kommune, hvor den ene ansøgte golfbane befinder sig, er der på Geodætisk Instituts kort fra 1970 67 søer og moser med arealer på henholdsvis over 1.000 m² pr. sø og 5.000 m² pr. mose. Disse er alle om-

fattet af naturfredningslovens § 43. I 1984 er kun 18 af disse vådområder uberørte. Tilsvarende forhold findes i hele hovedstadsregionen. Tilgroning som følge af sænket grundvandsstand er én af årsagerne til denne udvikling.

Privat vandindvinding fritager endvidere ejeren for vandafgift, hvilket tilskynder til overforbrug.

Svar (21/2 90):

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Miljøstyrelsen, som har svaret følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»For at opnå en bæredygtig balance i udnyttelsen af det hydrologiske kredsløb er der især to forhold ved vandindvinding, der skal tillægges afgørende vægt.

Det ene er påpasselighed med, hvor indvindingsboringerne placeres, og det andet er mængden af vand, der oppumpes fra de enkelte boringer.

Vandindvindingsboringernes placering i forhold til de sårbare områder er af helt afgørende betydning for konsekvensen af vandindvinding, idet man som tommelfingerregel kan sige, at jo længere væk en boring ligger fra et sårbart område, jo mindre er risikoen for, at indvindingen medfører skade på recipienten.

Det vigtigste administrative værktøj til at opnå en bæredygtig balance i det hydrologiske kredsløb er planlægning, specielt amternes vandindvindings- og recipientplanlægning.

Miljøministeriet lægger i godkendelserne af disse planer afgørende vægt på, at udnyttelsen sker på en sådan måde, at der tages størst muligt hensyn til recipienterne, samt at der er overensstemmelse mellem de mål, der er opstillet i recipientkvalitetsplanen, og de konsekvenser, dette måtte få i vandindvindingsplanen. I hovedstadsområdet er det f.eks. med den nuværende vandindvindingsstruktur klart, at målene for recipienterne ikke vil kunne opfyldes, medmindre vandforbruget nedsættes drastisk. Hovedstadsrådet har derfor bl.a. udlagt nogle beskyttelseszoner omkring de sårbare områder, hvori der normalt ikke vil kunne gives tilladelse til vandindvinding. Samtidig er der lagt en køreplan for nedsættelse af vandforbruget og sket en klar prioritering mellem de forskellige forbrugskategorier, således at den almene vandforsyning og naturinteresserne vejer tungest.

[Miljøministeren]

I Miljøministeriets godkendelse af 31. oktober 1989 af vandindvindingsplanen for hovedstadsregionen 1985-97 er disse problemer påpeget og de berørte amter og kommuner anbefales at arbejde videre med en handlings- og tidsfølgeplan, som vil kunne danne grundlag for administrationen og afvejningen af natur- og vandindvindingsinteresserne. Det anbefales videre i godkendelsen, at der tages konkrete initiativer med henblik på at reducere vandforbruget.

Ved vandbesparelser er det vigtigt, at besparelserne iværksættes de steder, hvor besparelsesmulighederne er størst, altså mest miljø for indsatsen. Dette medfører, at vandbesparelser bør gennemføres inden for både industri, landbrug, institutioner og husholdning. Ensidige besparelser i f.eks. husholdningerne vil ikke have den store effekt i det samlede billede, idet husholdningsforbruget på landsplan kun er ca. ¼ af det samlede forbrug.

I den konkrete sagsbehandling lægger ministeriet afgørende vægt på, at praksis er i overensstemmelse med de principper, ministeriet har lagt til grund for godkendelsen af sektor/regionplaner, idet en konsekvent opfølgning af disse er afgørende for det ønskede resultat.

I det omfang konkrete sager er anket til ministeriet, har ministeriet da også afslået vandindvindingstilladelse, såfremt denne ikke var i overensstemmelse med den foreliggende planlægning, eller såfremt den i øvrigt ville have negativ effekt på vådområder/§ 43-områder.

Ministeriet har således nylig afslået ansøgninger om vandindvindingstilladelser til golfklubber i både Roskilde og Frederiksborg Amter med henvisning til bl.a. sårbare vådområder.

Spm. nr. S 511

Til *justitsministeren* (13/2 90) af:

Ikast (KF):

»Vil ministeren be- eller afkræfte, at færdselspolitiet har iværksat en større kampagne både ved landegrænsen og som spotcheck over hele landet og afholdt særlige kurser for at kontrollere grønne tilladelser, således at vi virkelig får bekæmpet de ulovlige vognmænd, som er med til at dumpe markedet for de lovligt kørende vognmænd?«

Begrundelse

Efter fjernsynsudsendelsen »Landet Rundt« og omtale i bladet *Transport* nr. 3 af 12. februar 1990 er der opstået tvivl hos landets vognmænd om politiets kontrollering af de grønne kørseltilladelser.

Svar (27/2 90):

Justitsministeren (Engell):

Rigspolitichefen har oplyst, at rigspolitichefens færdselspoliti i forbindelse med den almindelige kontrol af tunge køretøjer/vogntog rutinemæssigt anmoder om at se tilladelser til gods-kørsel for fremmed regning. Færdselspolitiet har endvidere i samarbejde med politikredsene i de senere år foretaget omfattende § 77-kontroller af tunge køretøjer, i hvilken forbindelse det ligeledes kontrolleres, at der foreligger en tilladelse. I de tilfælde, hvor tilladelsen ikke medbringes, bliver køretøjet tilbageholdt, indtil der foreligger en tilladelse.

Rigspolitichefen har endvidere oplyst, at der i politiet ikke afholdes særlige kurser vedrørende kontrol af de nævnte tilladelser, men at undervisning og orientering om regelsættet indgår i den almindelige uddannelse og vedligeholdelsesuddannelsen i politiet.

Spm. nr. S 512

Til *trafikministeren* (13/2 90) af:

Erling Christensen (S):

»Hvad vil ministeren gøre for at nedsætte prisen for rejsegodstransport med DSB og samtidig igen muliggøre rejsegodsindlevering på alle DSB's stationer?«

Begrundelse

Det er oplyst for mig, at der er sket en prisstigning til 75 kr. for 1 stk. kuffert som rejsegods, en helt urimelig pris efter min opfattelse. Ligeledes er det oplyst, at kun på intercitytogstrækninger medtages umiddelbart rejsegods. På andre strækninger skal man dagen før afrejsen henvende sig til DSB's fragtcntral, for at man derfra kan sende en lastbil ud til afhentning af rejsegodset.

Det lyder noget molboagtigt, hvis det har sin rigtighed, og samtidig vanskeliggør det – særlig for vore pensionister og handicappede – rejsen med DSB.

Svar (20/2 90):

Trafikministeren (Knud Østergaard):

Jeg kan oplyse, at DSB fra den 5. februar 1990 har omlagt befordringen af bagage, der indskrives forud for afrejsen, til en dør til dør-befordring. Det vil sige, at bagagen bliver afhentet på afsenderens bopæl og bragt ud til modtagerens bopæl. Dør til dør-konceptet indebærer, at indskrevet bagage fremover vil blive befordret i DSB's stykgodssystem til 75 kr. pr. enhed.

Omlægningen af DSB's bagagebefordring kan gennemføres uden kapacitetsudvidelse af det eksisterende stykgodssystem. Omlægningen giver samtidig DSB mulighed for at inddrage nogle bagagetog om natten samt forbedre produktøkonomien. Befordringen af indskrevne bagage har tidligere påført DSB et underskud på 282 kr. pr. stk. befordret bagage, hvilket årligt kan opgøres til ca. 20 mio. kr. Ved en pris på 75 kr. kan DSB få dækket befordringsudgifterne, i og med at det allerede etablerede stykgodssystem anvendes.

For kunderne kan det have den servicemæssige fordel, at bagagen ikke mere skal befordres af kunden til og fra stationen. Kunden sparer herved de dermed forbundne eventuelle taxiudgifter. DSB har ved henvendelser fra ældreorganisationer ofte mødt ønsket om at lave en kørselsordning med en dør til dør-befordring som den, der nu er indført.

Set med kundens øjne ligger der en mindre serviceforringelse i, at dør til dør-befordringen kun gælder mandage-fredage kl. 8-16, og at henvendelse om afhentning skal ske til en af DSB's 11 godsterminaler dagen før inden kl. 15.00.

For at sikre en glidende overgang til de nye regler er der i perioden, indtil sommerkøreplanen træder i kraft den 27. maj 1990, stadig mulighed for at indlevere bagagen i bagageekspeditionen på stationerne.

Ændringen berører ikke kundernes mulighed for selv at tage deres bagage med i toget. Ligeledes kan kunderne fortsat benytte DSB's IC-bagage-system, hvor man kan få sin bagage befordret i samme tog som sig selv mellem stationer på en intercitystrækning for 25 kr. pr. stk.

Jeg har accepteret de ovennævnte ændringer af DSB's bagagebefordringssystem, fordi de rationaliseringsgevinster, der opnås ved omlægningen, medfører en væsentlig forbedring af DSB's produktøkonomi.

Spm. nr. S 513

Til *kommunikationsministeren* (13/2 90) af:

Ingrid Rasmussen (S):

»Vil ministeren tage initiativ til at få ændret de frekvensmæssige forhold for Svendborg lokal-tv med hensyn til en lodret polariseret sender?«

Begrundelse

Der henvises til en oversigt over lokal-tv-stationer udarbejdet af Statens Teletjeneste, hvoraf man kan se (udlede), at der er stor forskel, lige fra 200 W til 3 kW. Der er således nogle, der får mulighed for at dække væsentlig mere end »det lokale område«.

Af listen fremgår også, at Silkeborg skal sende på K 43, men lodret polariseret. Svensk TV 1, K 43, udsendes vandret polariseret. Det er derfor uforståeligt, at man ikke har forlangt TV-Svendborg lodret polariseret og Silkeborg vandret polariseret, når forstyrrelsesgraden på svensk TV 1 derved kan reduceres med ca. 20 dB.

Det er ligeledes et almindeligt anvendt princip, at man ikke sender unødigt megen effekt i en retning, der ikke er noget naturligt forsyningsområde for den pågældende tv-station.

TV-Svendborg har ikke som naturligt dækningsområde Lolland, Falster, Møn og Sydsjælland helt op til og med Slagelseområdet.

Svar (21/2 90):

Kommunikationsministeren (Torben Rechen-dorff):

Som beskrevet i svaret på spørgsmål nr. S 391 vil der kun kunne gives beskyttelse af svensk tv på kanal 43 ud til en afstand af ca. 100 km fra den svenske station Hörby, dvs. til en linje gennem Roskilde Fjord og nordsiden af Stevns.

Effekt og antennehøjde for Svendborg lokal-tv er afpasset efter dækningsområdet, som er Svendborg Kommune, hvor de topografiske forhold nødvendiggør særlige hensyn for at sikre, at programmet kan modtages med enkle antenner også i kystområderne og på øerne Tåsinge, Thurø m.fl.

Polarisationsplanen er fastlagt til vandret polarisation, da samtlige seere i Svendborgområdet dermed umiddelbart kan anvende samme modtageantenne til at modtage TV 2 og lokal-tv

[Kommunikationsministeren]

fra senderen i Tved. Såfremt sendeantennen i Tved skal ændres til lodret polarisation, vil det medføre en merudgift for Svendborg lokal-tv af størrelsesordenen 1/4 mio. kr., og hovedparten af seerne i Svendborgområdet vil skulle bекoste nye lodret polariserede modtageantennener, hvilket vil kunne beløbe sig til op mod 10 mio. kr. tilsammen.

Polarisationsændring ville i øvrigt kun give en marginal reduktion af forstyrrelserne i Syd-sjælland af størrelsesordenen 4 dB, da modtageantennenerne på Sjælland »vender ryggen« mod Svendborg og derved i forvejen giver en reduktion af signalet på 16 dB. Den i begrundelsen til spørgsmålet nævnte teoretiske værdi på ca. 20 dB er derfor ikke opnåelig i denne situation.

Den lodrette polarisation i Silkeborg for kanal 43 er valgt for at opnå beskyttelse i forholdet til tv-senderen i Hadsten på kanal 44, som er vandret polariseret.

Ved frekvensplanlægningen er det helt generelt nødvendigt med en afvejning af på den ene side hensynet til en økonomisk hensigtsmæssig løsning for de danske seere og på den anden side den uundgåelige reduktion af de ekstraordinære muligheder for langdistancemodtagning, som kun har været mulig på grund af Danmarks sene ibrugtagning af tv-kanaler i UHF-båndet.

Disse forhold blev beskrevet i mediekommisionens betænkning om et øget dansk tv-udbud (986/1983), der beskriver følgerne af tilkomsten af TV 2-sendere og lokal-tv-sendere.

P&T har siden 1970 udsendt information herom, f.eks. i forbindelse med ansøgninger om oprettelse af fællesantenneanlæg.

Spm. nr. S 514

Til *sundhedsministeren* (14/2 90) af:

Lone Møller (S):

»Vil ministeren oplyse ventetiden for en konsultation hos privatpraktiserende psykiatere, samt hvordan det sikres, at personer i akut krise kan tilbydes behandling inden for en meget kort tidsfrist?«

Begrundelse

Af en artikel i Frederiksborg Amts Avis fremgår det, at den gennemsnitlige ventetid til privatpraktiserende psykiatere er mellem 3 og 6

måneder. En af forklaringerne skulle ifølge artiklen være nedlæggelse af psykiatriske sengepladser.

Svar (21/2 90):

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Der foretages ikke nogen registrering af ventetiden for behandling hos psykiatere, der driver privat praksis, og Sundhedsministeriet er derfor ikke i stand til at oplyse om ventetiden for en konsultation. På grundlag af forespørgsler til nogle amtskommuner samt til Sygesikringens Forhandlingsudvalg (SFU) er det Sundhedsministeriets indtryk, at ventetiden er varierende fra amtskommune til amtskommune.

Sundhedsministeriet har også rettet telefonisk henvendelse til Foreningen af Speciallæger (FAS), der har overenskomst med den offentlige sygesikring om bl.a. behandling hos praktiserende psykiatere. De oplysninger, Sundhedsministeriet på denne måde har indhentet, bekræfter, at der er varierende ventetider i de enkelte amtskommuner.

Ved henvendelserne til SFU og FAS er det samtidig oplyst, at de fleste privatpraktiserende psykiatere uanset en generel ventetid har afsat tid til akutte patienter. Er der tale om personer med behov for akut behandling, vil dette som regel fremgå af oplysninger fra den henvisende praktiserende læge, og når dette er tilfældet, vil patienten normalt kunne få hjælp inden for en meget kort tidsfrist.

Hvis der ikke er mulighed for tilstrækkelig hurtig hjælp hos en privatpraktiserende psykiater, må patienten i første omgang henvises til behandling i sygehusvæsenet.

Spm. nr. S 515

Til *socialministeren* (14/2 90) af:

Jane Oksen (FP):

»Hvorledes er reglerne for huslejebetaling, når en ældre, der er visiteret til ældrebolig, dør?«

Begrundelse

Er det rimeligt, at en kommune kræver 3 måneders husleje efter en beboers død, som arvingerne så skal betale, og oven i købet den fulde leje, da de ikke kan overtage boligstøtten. Det kan let beløbe sig til ca. 10.000 kr. Dersom æld-

[Jane Oksen]

re kendte disse betingelser, ville de næppe flytte ind i ældreboliger.

Det kan da ikke være rimeligt at pålægge arvingerne en sådan ekstra udgift.

Svar (21/2 90):

Socialministeren (Aase Olesen):

Jeg har forelagt spørgsmålet for boligministeren, under hvis ressort lov om boliger for ældre og personer med handicap (ældreboligloven) hører. Boligministeren har oplyst følgende:

Indledningsvis skal jeg oplyse, at der ikke i ældreboliglovgivningen er fastsat særlige regler for huslejebetaling i tilfælde af lejerens død. Det er således lejelovens almindelige regler, der gælder. Det vil sige, at det er de samme regler, som gælder for privat udlejningsbyggeri og almennyttigt boligbyggeri.

Ved dødsfald såvel som ved fraflytning skal opsigelsesvarslet i henhold til lejekontrakten respekteres. Dette indebærer, at lejerens eller den afdødes bo i tilfælde, hvor arv og gæld vedgås efter konkurslovens regler, er forpligtet til at betale husleje i opsigelsesperioden, såfremt genudlejning ikke finder sted i denne periode.

Udlejeren skal efter lejelovens regler bestræbe sig på at søge boligen genudlejet så hurtigt som muligt. Dette gælder også for ældreboliger, hvor beboerens husleje, som dødsboet hæfter for, kan begrænses væsentligt, såfremt udlejeren hurtigt foranstalter genudlejning.

Socialministeriet har ikke yderligere bemærkninger.

Spm. nr. S 516

Til *socialministeren* (14/2 90) af:

Jane Oksen (FP):

»Kan en kommune påtvinge en gammel at flytte ind i en ny ældrebolig, fordi et plejehjem nedlægges?«

Begrundelse

Der nedlægges alt for mange plejehjemspladser, og ældre, der er så dårlige, at de hører hjemme på et plejehjem, omvisiteres til ældreboliger.

Spørgeren er interesseret i at vide, hvad omkostningerne er ved denne flytning, idet en ældrebolig formentlig er dyrere end en plejehjemsplads.

Omkostningerne – etablering, boligydelse, varmemhjælp, døgnpleje m.v. – overstiger formentlig også omkostningerne ved en plejehjemsplads.

Mange ældre føler sig utrygge ved at skulle bo alene. Har disse ældre slet ingen ret til selv at bestemme, om de fortsat ønsker at være på et plejehjem, eller ser man stort på deres ønsker, når der ikke må bygges flere plejehjem på trods af flere senile gamle.

Svar (21/2 90):

Socialministeren (Aase Olesen):

Socialstyrelsen har oplyst følgende:

Efter bistanndslovens § 83 kan krav om fraflytning af boligen for beboere i plejehjem og beskyttede boliger kun gennemføres, såfremt kravet støttes på forhold, der kan sidestilles med en af de i lejelovens kapitel XIII nævnte opsigelsesgrunde. Afgørelsen kan indbringes for de sociale ankemyndigheder.

Bestemmelsen blev indført for at beskytte beboerne imod uønsket fraflytning f.eks. i tilfælde, hvor kommunen af økonomiske grunde ønskede, at beboeren skulle flytte fra et hjem beliggende uden for kommunen tilbage til et hjem i kommunen, hvor der var ledige pladser.

Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår, at krav om fraflytning dog kan gennemføres, hvis ejendommen afvikles som plejehjem, nedrives eller ombygges f.eks. som et led i kommunens omstilling til nye ældreboligformer. En pligt til erstatningsbolig følger dog allerede af, at den pågældende efter sin helbredstilstand opfylder betingelserne i bistanndslovens § 79 for optagelse i et plejehjem eller en beskyttet bolig.

Der er mulighed for, at en person, der hidtil har haft ophold i et plejehjem, kan få anvist en ældrebolig. Dette kan især være aktuelt i tilfælde, hvor der flyttes fra et utidssvarende plejehjem med henblik på indflytning i en ældrebolig, der typisk er tidssvarende, og hvor der tillige kan ydes en omfattende hjælp.

Da spørgeren i sin begrundelse ønsker oplyst, hvilke omkostninger der er ved at flytte ind i en ældrebolig, har jeg forelagt dette spørgsmål for boligministeren, under hvis ressort lov om boliger for ældre og personer med handicap (ældreboligloven) hører. Boligministeren har oplyst følgende:

Det gennemsnitlige beboerindskud pr. ældrebolig skønnes at udgøre ca. 13.000 kr.

[Socialministeren]

Lovforslag nr. L 135, som blev fremsat af boligministeren den 17. januar 1990, indeholder et forslag om ydelse af rente- og afdragsfri beboerindskudslån, bl.a. når en beboer på et plejehjem, der ombygges til ældrebolig, genhuses i en ældrebolig. Beboerindskudslånet foreslås ydet uafhængigt af boligtagerens indkomst. De samlede offentlige merudgifter er efter lovforslaget skønnet til at udgøre 0,5 mio. kr. i 1990 og herefter godt 0,1 mio. kr. pr. år. Der henvises i øvrigt til lovforslaget.

Med hensyn til omkostningerne til boligudgift og boligydelse kan der henvises til boligministerens besvarelse af Boligudvalgets spørgsmål 101 af 30. juni 1989 (Alm. del – bilag 140), hvori oplysninger herom er indeholdt.

Socialministeriet kan henholde sig hertil.

Spm. nr. S 517

Der henvises til sp. 11473

Spm. nr. S 518

Til *kulturministeren* (14/2 90) af:

Jane Oksen (FP):

»Vil ministeren skærpe kravene om danskundervisning for flygtninge og indvandrere?«

Begrundelse

I rapporten »Uddannelsesmæssige forhold for flygtninge og indvandrere« er anført, at der er store problemer med uddannelse af fremmedsprogede, da disse har utilstrækkelige danskundskaber. Endvidere anføres, at kravene til forkundskaber er for svage og upræcise.

Da spørgeren finder det vigtigere at lære de fremmede dansk end at undervise dem i egen kultur, må integration i det danske samfund og betaling af uddannelse i Danmark bero på, at der indføres reelle krav om deltagelse i danskundervisningen af alle indvandrere og flygtninge, der modtager offentlig støtte, og at midlerne til denne undervisning fremskaffes ved at afskaffe undervisning i eget sprog, egen kultur m.v.

Svar (22/2 90):

Kulturministeren (Ole Vig Jensen):

Jeg kan oplyse, at jeg har nedsat en arbejdsgruppe, der skal se på de hidtidige erfaringer

med undervisning af voksne indvandrere i henhold til lov nr. 355 af 1986.

Jeg har derudover bedt arbejdsgruppen overveje spørgsmålet om tilvejebringelse af mere detaljerede retningslinjer for indvandrerundervisningens indhold og omfang, herunder spørgsmålet om eventuel prøveafleggelse til vurdering af det sproglige niveau.

Rapporten om »Uddannelsesmæssige forhold for flygtninge og indvandrere« vil indgå i arbejdsgruppens overvejelser. På baggrund af arbejdsgruppens overvejelser vil jeg tage stilling til, hvorvidt de nuværende krav til danskundervisningens indhold og omfang skal ændres.

Spm. nr. S 519

Til *sundhedsministeren* (14/2 90) af:

Ingrid Rasmussen (S):

»Vil ministeren oplyse, om forsinkelse på udrykninger efter centraliseringen af vagtcentraler gør sig gældende landet over?«

Begrundelse

Der henvises til en artikel i Vordingborg Dagblad af 12. februar 1990.

Svar (21/2 90):

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Alarmering af ambulancevæsenet sker over 000 via alarmeringscentralerne, der videregiver meddelelsen til de lokale kommunikationscentre/vagtcentraler, der er ansvarlige for de operationelle dispositioner på ambulancestationerne.

Falcks Redningskorps A/S har oplyst, at antallet af Falcks kommunikationscentre/vagtcentraler i løbet af 1989 er reduceret med 47, hvoraf en del kun var deldøgnsbemandede. I 1990 er der 51 hovedsagelig døgndækkende centraler tilbage.

Da antallet af ambulancestationer imidlertid er uændret, mener Falcks Redningskorps A/S ikke at kunne konstatere nogen overordnet sammenhæng mellem centraliseringen og enkeltstående tilfælde af ambulanceforsinkelser.

Jeg er ikke i besiddelse af materiale, der kan belyse spørgsmålet yderligere.

Spm. nr. S 521

Til *trafikministeren* (14/2 90) af:

Flemming Hansen (KF):

»Finder ministeren det rimeligt, at der på jyske jernbanestationer ses plakater med DSB-tilbud om 50 pct. rabat på togrejser til Hamburg for at handle på den lange lørdag, den første lørdag i hver måned?«

Begrundelse

Danmark har i en årrække haft stigende problemer med grænsehandelen på grund af store forskelle mellem tyske og danske afgifter.

Den danske regering har forsøgt at imødegå de dermed forbundne problemer for den danske betalingsbalance og dansk detailhandels mulighed for at konkurrere på lige fod ved at lette mange danske afgifter. Den danske regering har ønsket at begrænse forbruget i Danmark ved at føre en forbrugsbegrænsende politik. Folketinget har netop gennemført en ændring af lukkeloven, der giver mulighed for, at danske forretninger – ligesom de tyske forretninger – kan holde længe åbent den første lørdag i måneden, og denne ordning er blevet en succes hos detailhandelen og forbrugerne. DSB's underskud betales af den danske stat.

Af alle disse grunde virker DSB's initiativ urimeligt, ja egentlig uanstændigt.

Svar (22/2 90):

Trafikministeren (Knud Østergaard):

DSB har i samarbejde med Deutsche Bundesbahn (DB) planlagt et salg fremstød med det formål at sælge ledig kapacitet i den tidlige morgen med forbindelse fra Århus til Hamburg i lavsæsonen.

Produktet er markedsført som endagsture til Hamburg og sælges kun den første lørdag i hver måned i perioden 15. januar 1990 til 5. maj 1990.

Rabatbilletter sælges kun til den ene togforbindelse i hver retning, og rejsen skal i øvrigt foretages samme dag. DSB's/DB's rabat er 50 procent af den ordinære billetpris.

Da det som bekendt er regeringens ønske, at DSB fremover i højere grad skal drives som en forretning, kan der i visse tilfælde opstå problemer af den karakter, du nævner. Men i betragtning af tilbudets begrænsede omfang er det ikke min opfattelse, at dette overhovedet vil få mærkbare konsekvenser lokalt.

Spm. nr. S 522

Til *arbejdsministeren (15/2 90)* af:

Tommy Dinesen (SF):

»Kan man afvise at antage en lønmodtager med baggrund i, at den pågældende er ryger, og hvilke krav kan rygere og ikkerygere stille vedrørende separate rum i en privat virksomhed?«

Begrundelse

Det er naturligvis udmærket at tilbyde at hjælpe ansatte – hvis de ønsker det – til at holde op med at ryge, som det sker på en virksomhed i Sorø. Men hvis forsøget lykkes, indebærer det jo indirekte, at rygere diskrimineres, hvis de søger job det pågældende sted, eftersom man vel ikke kan tænke sig, at der antages rygere, efter at de ansatte er holdt op.

Svar (26/2 90):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Udgangspunktet er, at arbejdsgiveren på det private arbejdsmarked frit kan bestemme, hvem der skal antages i den pågældende virksomhed.

Denne frie antagelsesret er underlagt nogle få begrænsninger, bl.a. ligestillingslovens forbud mod diskrimination på grund af køn eller graviditet.

Der eksisterer ikke regler, som forbyder, at en arbejdsgiver afviser at antage en arbejdstager, fordi pågældende er ryger.

For så vidt angår lønmodtagerens krav til arbejdsstedets indretning henholder jeg mig til følgende udtalelse fra Direktoratet for Arbejds-tilsynet:

»Efter reglerne om arbejdsstedets indretning, der er opretholdt fra den tidligere arbejderbeskyttelseslovgivning fra 1954 (almindelig lovs § 13, nr. 12, og handels- og kontorlovens § 7, nr. 11), skal der i forbindelse med faste arbejdssteder indrettes passende spiseplads for de ansatte i visse virksomheder. Der kan derimod ikke med hjemmel i disse regler stilles krav om indretning af særlige lokaler for rygere og ikkerygere.

Ifølge Rådets direktiv af 30. november 1989 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejdsstedet, der træder i kraft 1. januar 1993, skal der, hvis arbejdstagerens sikkerhed eller sundhed gør det

[Arbejdsministeren]

nødvendigt, navnlig på grund af arbejdets art eller antallet af ansatte, stilles et lettilgængeligt opholdsrum til arbejdstagernes disposition. I forbindelse hermed skal der træffes passende foranstaltninger til beskyttelse af ikkerygere mod gener hidrørende fra tobaksrøg.«

Spm. nr. S 523

Til *skatteministeren* (15/2 90) af:

Jens Thoft (SF):

»Er det udslag af sparsommelighed, eller er det manglende omtanke, når der i år ikke er udsendt tilbagesendelseskuvert med den udvidede S 10-selvangivelse?«

Begrundelse

Jeg har en forventning om, at mange skatteydere naturligt nok vil tro, at det er Told- og Skattestyrelsen, der skal have S 10-selvangivelsen tilsendt, så meget desto mere som der i husstande, hvor S 10-selvangivelsen skal benyttes, oftest vil være medlemmer, der netop skal indsende oplysningskortet til Told- og Skattestyrelsen.

I spørgsmålet ligger således mere end en antydning af, at den slags sjusk eller fedteri vil koste Told- og Skattestyrelsen meget besvær, fordi mange fejlagtigt indsendte S 10-selvangivelser skal returneres til de respektive kommuner.

Svar (22/2 90):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Den udvidede selvangivelse S 10 skal som hidtil indsendes til kommunerne.

Det er rigtigt, at der ikke med selvangivelsen for 1989 er udsendt returkuvert. Det skyldes, at bl.a. revisororganisationerne har gjort opmærksom på, at der er behov for forskellige typer af kuverter til indsendelsen.

Det er erfaringen fra tidligere, at den udsendte returkuvert kun i meget få tilfælde er blevet anvendt ved indsendelsen til kommunerne.

Efter drøftelse med de kommunale repræsentanter i Told- og Skattestyrelsens kontaktgruppe vedrørende slutsystemerne er det besluttet at afskaffe returkuverterne.

Spm. nr. S 524

Til *skatteministeren* (15/2 90) af:

Jens Thoft (SF):

»Kan ministeren bekræfte, at det ikke blot er S 10-selvangivelsen, der – med ministerens svar på spørgsmål nr. S 475 – er forsinket 7–10 dage, men at den lange række af specifikationskemaer, virksomhedsskemaer m.v., som brugere af S 10-selvangivelsen skal benytte, endnu ikke er udsendt til kommunerne?«

Begrundelse

Som det fremgik af begrundelsen for spørgsmål nr. S 475, synes jeg, at det er noget smøleri, at disse skemaer ikke er kommunerne i hænde straks efter nytår. Det medfører helt unødvendigt mange henvendelser på kommunernes skattekontorer, hvor man i sagens natur har meget travlt i forvejen med at besvare tvivlrådige skatteydere mange spørgsmål.

Jeg har også den måske fejlagtige illusion, at det er i ligningsmyndighedens interesse, at selvangivelserne indsendes hurtigst muligt, så man kan komme i gang med de mange edb-indtastninger.

Derfor forekommer det u hensigtsmæssigt, at kommunerne midt i februar ikke er i stand til at udlevere de nødvendige skemaer til brugerne. Netop i 1990 forekommer det særlig bemærkelsesværdigt, at disse skemaer er forsinkede, fordi de stort set er uændrede i forhold til foregående år.

Svar (22/2 90):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Som nævnt i mit svar på spørgsmål nr. S 475 blev virksomhedsskemaerne udsendt til kommunerne i midten af januar 1990. Disse skemaer blev udsendt til skatteyderne sammen med den udvidede selvangivelse S 10.

De øvrige hjælpeskemaer, som brugerne af den udvidede selvangivelse eventuelt skal anvende, er udsendt løbende til kommunerne i perioden fra midten af januar til midten af februar 1990.

Hjælpeskemaerne var således til rådighed samtidig med den udvidede selvangivelse.

Spm. nr. S 525

Til *skatteministeren* (15/2 90) af:

Jens Thoft (SF):

[Jens Thoft]

»Kan ministeren oplyse, om det efter gentagne annoncering blandt landets skattepersonale er lykkedes for Statsskattedirektoratet at få besat de midlertidige poster til behandling af oplysningskortene på Ottolievej i Valby?«

Begrundelse

Som bekendt har Statsskattedirektoratet gentagne gange måttet fremlyse det betydelige antal midlertidige stillinger med behandling af oplysningskortene for bl.a. personalet i amtskatteinspektorerne.

Spørgeren har undret sig over, at det har været nødvendigt at benytte skatterevisorer til bl.a. opgaver som kuvertåbning, postforsendelse, retvendning (af oplysningskortet), nedlægning i mælkekasser, tømning af postsække m.v. Det forekommer at være en ineffektiv udnyttelse af højt specialiseret arbejdskraft.

Samtidig bemærker spørgeren, at med de fedtede vederlag for skifteholdsarbejde på f.eks. natskift og ringe omkostningsdækning for personale bosiddende uden for Storkøbenhavn er det særdeles forståeligt, hvis det har knebet at få disse midlertidige job besat.

Svar (22/2 90):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Ligesom sidste år er opgaven med behandlingen af oplysningskortene placeret ved Told- og Skattestyrelsens afdeling på Ottolievej i Valby.

På samme måde som sidste år har man anmodet medarbejdere om på frivillig basis at søge til denne opgave, som er af kortvarig karakter.

På nuværende tidspunkt er der tilstrækkeligt personale til at løse opgaven.

Spm. nr. S 527

Til *finansministeren* (15/2 90) af:

Stillinger (SF):

»Agter ministeren at ændre tjenestemandspensionsloven, således at ægtefæller får beregnet deres pension efter samme antal pensionsår, som vedkommendes afdøde ægtefælle fik?«

Svar (27/2 90):

Finansministeren (Henning Dyremose):

Fastsættelsen af en ægtefællepension sker med 1 undtagelse på grundlag af den pensionsalder, der er anvendt ved beregningen af tjenestemandens egenpension.

En tjenestemand under 60 år, hvis erhvervssevne på fratrædelsestidspunktet er nedsat til $\frac{1}{3}$ eller derunder, har ret til en kvalificeret svagelighedspension, der skal kompensere den pågældendes manglende erhvervssevne. Ved en kvalificeret svagelighedspension forhøjes pensionen således, at pensionsalderen fastsættes, som om tjenestemanden var forblevet ansat indtil det 70. år.

Pensionen til ægtefællen efter en sådan tjenestemandspensionist bliver ikke forhøjet, men beregnes på grundlag af den pensionsalder, tjenestemanden faktisk har optjent, hvilket der ikke på det foreliggende er grundlag for at ændre.

Spm. nr. S 528

Til *boligministeren* (15/2 90) af:

Agerschou (SF):

»Er ministeren enig i sin kollega sundhedsministerens forsøg på at forhindre, at der bygges billigere boliger?«

Begrundelse

Ifølge Socialistisk Weekend den 16. februar 1990 gør sundhedsministeren sig store anstrengelser for at få lagt sten i vejen for det boligbyggeri, Pensionskassen for Børne- og Ungdomspædagoger tager initiativ til.

Så vidt det kan vurderes, er sundhedsministeren nærmest modstander af billige boliger, hvad der umiddelbart virker noget underligt.

Svar (21/2 90):

Boligministeren (Agnete Laustsen):

Det er ikke min opfattelse, at sundhedsministeren er modstander af, at der bygges billigere boliger – i dette tilfælde af Pensionskassen for Børne- og Ungdomspædagoger (PBU).

Ester Larsen har ifølge Socialistisk Weekend den 16. februar 1990 indbragt spørgsmålet om, hvorvidt der opnås en tilstrækkelig forrentning af PBU's kapital i pensionskassebyggeriet Porthuset i Seden, Odense, for Finanstilsynet. Da Finanstilsynet gav PBU medhold, oplyses det, at Ester Larsen har indbragt sagen for Erhvervsankenævnet, der er klageinstans for Finanstilsynet.

[Boligministeren]

Jeg har som boligminister modtaget oplysning om det pågældende byggeri og har med henblik på at vurdere blandt andet kvaliteten af byggeriet, anskaffelsessummens størrelse og sammensætning, finansieringen samt driftssiden og rentabiliteten anmodet repræsentanter for bygherren (PBU) om sammen med embedsmænd fra Boligministeriet at lave en rapport, som grundigt belyser årsagerne til, at PBU kan opføre udlejningsejendomme, der har lavere anskaffelsessummer og huslejer end almennyttige boliger, der som bekendt opføres og drives med betydelige offentlige tilskud.

Spm. nr. S 529

Til *udenrigsministeren* (16/2 90) af:

Gert Petersen (SF):

»Hvornår trækker Danmark sin anerkendelse af det såkaldte Demokratiske Kampuchea, der domineres af Pol Pots røde khmerer, tilbage?«

Begrundelse

Det vækker voksende forundring, at Danmark opretholder sin anerkendelse af Demokratisk Kampuchea, hvis regering består af en koalition, hvoraf de røde khmerer (Khmer Rouge) udgør langt den stærkeste part.

De røde khmerer bærer ansvaret for et folkedrab, som – i betragtning af befolkningens størrelse – overgår alt, hvad vi ellers har oplevet i dette århundrede. Den danske regering har da også – både gennem Udenrigsministeriet og EF – udtalt sig imod, at Khmer Rouge atter får indflydelse på Cambodjas skæbne.

Alligevel har Danmark taget parti i borgerkrigen i Cambodja ved at anerkende den regering, som masseorderne deltager i, som den eneste retmæssige.

Denne ejendommelige stillingtagen var gennem nogle år begrundet med, at den modstående regering i Pnom Penh støttede sig på tilstedeværelsen af de vietnamesiske tropper. I sig selv var det et tvivlsomt standpunkt, eftersom Phom Penh-regeringen og Vietnam havde bragt folkedrabet til ophør. Men i dag er denne holdning uden nogen rationel begrundelse, idet Vietnam har trukket sine tropper ud af Cambodja.

Alligevel gik Danmark på FN's sidste generalforsamling ind for, at Cambodja fortsat skul-

le repræsenteres af den Pol Pot-støttede regering, uanset at denne ikke har reelt fodfæste i Cambodja. Indtog man dette standpunkt af sympati for Pol Pot. Det lyder utroligt.

For tiden føres der forhandlinger for at få gjort ende på borgerkrigen. Disse forhandlinger må have vor fulde sympati. Men man bør ikke tillade, at de munder ud i en styrkelse af Khmer Rouge. Derfor må tiden være inde til, at Danmark tilkendegiver sin holdning ved at ophæve anerkendelsen af Pol Pots koalitionsregering.

Svar (27/2 90):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Som bekendt anerkender Danmark stater og ikke regeringer. Spørgsmålet om anerkendelse af den ene eller den anden regering for Cambodja opstår derfor ikke.

For så vidt angår spørgsmålet om Cambodias fuldmagter på FN's generalforsamling støtter Danmark altid fuldmagtskomiteens rapport, der afspejler en teknisk afprøvning af de indgivne fuldmagter. Der har ikke på de seneste generalforsamlinger været afstemning om fuldmagtskomiteens rapport.

Da rapporten blev bragt til afstemning i 1980 – bl.a. på grund af Cambodiaproblemet – blev det i en dansk stemmeforklaring understreget, at den positive danske stemme for fuldmagtskomiteens rapport ikke kunne tages som udtryk for støtte til den ene eller den anden af de to regeringer, der gjorde krav på at repræsentere Cambodja.

Der er således ikke tale om, at Danmark har anerkendt Demokratisk Kampuchea som den retmæssige regering i Cambodja.

Der har siden Pariskonferencen i august 1989 været ført en række forhandlinger om Cambodiakonflikten. Navnlig efter at sikkerhedsrådets fem faste medlemmer har engageret sig aktivt i forhandlingsprocessen, er der skabt håb om, at der i en ikke for fjern fremtid kan nås en aftale om en fredelig løsning, som også vil omfatte spørgsmålet om Cambodias sæde i FN.

Spm. nr. S 535

Til *statsministeren* (16/2 90) af:

Arne Jensen (S):

[Arne Jensen]

»Kan statsministeren oplyse, hvor mange ministre der har været fraværende fra deres ministerier i perioden mellem den 1. og den 20. februar i år, og oplyse, hvilke ministre der i samme periode har overtaget ansvarsområderne?«

Begrundelse

Ministrenes rejseaktivitet har ifølge dagbladene været overordentlig stor i den pågældende periode. Både af hensyn til de store rejseudgifter og effektiviteten i centraladministrationen er det ønskeligt, at ministre passer deres arbejde.

Svar (23/2 90):

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jeg kan oplyse, at 12 ministerier i tidsrummet fra 1. til 20. februar i år i en del af perioden har været ledet af en fungerende minister.

Følgende 12 ministre har fungeret: stats-, udenrigs-, økonomi-, skatte-, forsvars-, undervisnings- og forsknings-, justits-, indenrigs-, energi-, kirke- og kommunikations-, arbejds- samt industriministeren.

At der har været en del rejseaktivitet i det nævnte tidsrum, skal ses i sammenhæng med Folketingets vinterferie, hvor der ikke har været møder i Tinget i perioden fredag den 9. til mandag den 19. februar.

Jeg mener kun, der er grund til at være tilfreds med, at adskillige ministre har formået at placere enten private udenlandsrejser eller tjenstlige rejser netop i vinterferieperioden.

Spm. nr. S 536

Til statsministeren (16/2 90) af:

Arne Jensen (S):

»Finder statsministeren det forsvarligt, at en minister passer fire ministerier på én gang, og vil statsministeren i bekræftende fald forklare, hvorfor der ikke er indarbejdet besparelser på tre ministerlønninger i den nye finanslov?«

Begrundelse

Der henvises til avisartikler i henholdsvis B.T. søndag den 11. februar og Ekstra Bladet tirsdag den 13. februar 1990 om multiminister Niels Helveg Petersen, der klarer op til fire ministerier ad gangen.

Svar (23/2 90):

Statsministeren (Poul Schlüter):

Ja, jeg finder det forsvarligt, at én minister i et kortere tidsrum også fungerer i andre ministerier.

Spm. nr. S 537

Til indenrigsministeren (16/2 90) af:

Gade (SF):

»Vil ministeren sørge for, at der i relevante internationale organisationer stilles forslag om, at der indføres en pligt for lande, der vil opføre a-kraft-værker samt foretage større ændringer, herunder udvidelser, af eksisterende a-kraft-anlæg, til at informere nabolande, inden beslutningerne træffes, og således at nabolande får en ret til at udtale sig, inden beslutningerne træffes?«

Begrundelse

På grund af den nye situation i Europa er blandt andet opstået en diskussion om sikkerhed på a-kraft-værker. Det gælder især i forbindelse med det netop igangsatte byggeri af et værk i Polen (ved Gdansk), og det gælder Greifswaldværket i DDR.

Den situation bør efter spørgerens opfattelse udnyttes til, at Danmark fremfører ovennævnte synspunkt i alle de relevante fora, hvor disse emner diskuteres.

Svar (23/2 90):

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Danmark tog allerede i 1986 et tilsvarende initiativ over for det Internationale Atomenergi Agentur (IAEA) og EF i forbindelse med internationale drøftelser om styrkelse af den nukleare sikkerhed efter Tjernobylulykken. Det danske initiativ fremkaldte dog ikke positive reaktioner dengang.

Det må principielt fastholdes, at lande, der har eller planlægger atomkraftværker, har ansvaret for, at opførelsen og driften af atomkraftværkerne sker sikkerhedsmæssigt forsvarligt.

Jeg kan – efter at der har været kontakt med Udenrigsministeriet derom – oplyse, at Danmark i forbindelse med IAEA's generalkonference i september 1990 påregner på ny at rejse spørgsmålet om nabolandes informations- og

[Indenrigsministeren]

høringspligt, henholdsvis indsigelseslandets ret til at udtale sig, inden beslutningerne træffes med hensyn til grænsenære atomkraftværker.

Spm. nr. S 549

Til *sundhedsministeren* (21/2 90) af:

Duetoft (CD):

»Vil ministeren oplyse, hvor mange patienter der afgår fra ventelisterne til sygehusbehandling på de offentlige sygehuse som følge af behandling i privat regi, det vil sige, at patienterne selv betaler behandlingen?«

Begrundelse

Problemerne med ventelisterne betyder i nogle tilfælde, at ventetiden er så lang, at det for de erhvervsaktive kan betyde et definitivt brud med arbejdsmarkedet. For andre kan det være et spørgsmål om smerter og nedsat livskvalitet. Det vil derfor være væsentligt at få oplyst, hvor mange ventelistepatienter der bl.a. af disse grunde vælger at betale behandlingen selv.

Svar (28/2 90):

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Årsager til patientafgang fra venteliste kan være indlæggelse/ambulant behandling, flytning, omvisitering, annullering m.v.

Sundhedsstyrelsen indsamler løbende oplysninger fra sygehuskommunerne i forbindelse med udarbejdelse af den halvårlige statistik over ventetider til sygehusbehandling. Af opgørelserne over ventetiderne til 4 udvalgte operationsgrupper, nemlig grå stær, hoftearthrose, knæarthrose og åreknuder, fremgår det, at andelen af patienter, der årligt afgår fra ventelisterne af anden årsag end operation, udgør gennemsnitligt 22 pct., dog med variation med hensyn til de undersøgte operationsgrupper. På landsplan foretages imidlertid ikke en detaljeret registrering af årsagerne til, at patienterne afgår fra venteliste.

Med henblik på at belyse dette nærmere har Sundhedsstyrelsen i samarbejde med Frederiksberg Kommune, Københavns og Vejle Amtskommuner samt Rigshospitalet i 1988 foretaget en undersøgelse over de nævnte operationsgrupper. Undersøgelsen viser, at den overvejende andel af ventelistepatienter, der afgår

fra venteliste af anden årsag end indlæggelse/ambulant behandling, afgår på grund af annullering. Annullering skyldes en række forhold, som ikke er nærmere præciseret. Det er derfor ikke muligt at afgøre, om patienter fra denne gruppe afgår af ventelisterne som følge af behandling i privat regi.

Bortfaldne spørgsmål:**Spm. nr. S 582****Formanden:**

Det er meddelt mig, at spørgsmål nr. S 582, der var stillet af Svend Auken (S) til statsministeren, den 6. marts 1990 er taget tilbage af spørgeren. Spørgsmålet, der dermed er bortfaldet, var sålydende:

Til *statsministeren* (2/3 90) af:

Svend Auken (S):

»Vil statsministeren i modsætning til finansministeren besvare, hvorvidt grundlovens § 46 er overholdt ved afholdelsen af de udgifter, der ifølge Rigsrevisionens seneste beretning bl.a. er søgt skjult på Skatteministeriets regnskab for 1988 med en ukorrekt ompostering til 1989?«

Begrundelse

Finansministeren ønskede ikke eller var ikke i stand til i spørgetiden den 21. februar 1990 at besvare spørgsmål om overholdelse af grundloven i forbindelse med indkøb af en større samlet edb-ydelse over Skatteministeriets budget i 1988.

Spm. nr. S 583**Formanden:**

Det er meddelt mig, at spørgsmål nr. S 583, der var stillet af Pia Gjellerup (S) til statsministeren, den 5. marts 1990 er taget tilbage af spørgeren. Spørgsmålet, der dermed er bortfaldet, var sålydende:

Til *statsministeren* (2/3 90) af:

Pia Gjellerup (S):

»Hvordan bedømmer statsministeren de transaktioner, der er blevet fremdraget af Rigsrevisionen i dennes seneste beretning om Skat-

[Pia Gjellerup]

teministeriets regnskabsføring for 1988, og hvorledes agter statsministeren at reagere herpå?»

Begrundelse

Der har været tavst omkring ansvarsplaceringen for den ukorrekte anvendelse af regnskabsprincipperne, som Rigsrevisionen har af-dækket på Skatteministeriets regnskab for 1988.

Spm. nr. S 584

Formanden:

Det er meddelt mig, at spørgsmål nr. S 584, der var stillet af Pia Gjellerup (S) til skatteministeren, den 5. marts 1990 er taget tilbage af spørgeren. Spørgsmålet, der dermed er bortfaldet, var sålydende:

Til *skatteministeren* (2/3 90) af:

Pia Gjellerup (S):

»Hvad kan ministeren oplyse om omposteringer på Skatteministeriets regnskab for 1989, der indebærer udskydelse af betaling til finansåret 1990, hvor store beløb er i alt udskudt til betaling i 1990, og hvor store beløb er tidligere vedtaget fordelt til besparelse i 1990?«

Begrundelse

Der er stor uklarhed med hensyn til budgettet for Skatteministeriet for 1990 sammenholdt med det forventede forbrug, da der bl.a. i årevis er skubbet udgiftsbetalinger og sparekrav gennem flere finansår.

Spm. nr. S 588

Formanden:

Det er meddelt mig, at spørgsmål nr. S 588, der var stillet af Leif Hermann (SF) til justitsministeren, den 5. marts 1990 er taget tilbage af spørgeren. Spørgsmålet, der dermed er bortfaldet, var sålydende:

Til *justitsministeren* (2/3 90) af:

Leif Hermann (SF):

»Hvilke initiativer har ministeren gennemført på grundlag af Folketingets vedtagelse af beslutningsforslag nr. B 75 i folketingsåret 1986-87, 1. samling, (uheld i forbindelse med

transport af farligt gods) og betænkning nr. 1178 om transport af farligt gods?«

Begrundelse

TV 2 har med to udsendelser dokumenteret, at Folketingets vedtagelse af beslutningsforslag nr. B 75 om forebyggelse af uheld i forbindelse med transport af farligt gods tilsyneladende kun har haft ringe virkning.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) *Forhandling om redegørelse nr. R 10:*

Sundhedsministerens redegørelse af 7. februar 1990 om biomedicinsk forskning og etik.

(Redegørelsen anmeldt 7/2 90. Redegørelsen givet 7/2 90. Beslutning om forhandling 7/2 90).

Forhandling

Torben Lund (S):

Jeg vil gerne starte med at takke ministeren for redegørelsen om den biomedicinske forskning og etik. Jeg synes, redegørelsen kan være et udmærket grundlag for den debat, vi skal have her i folketings salen.

Det er jo et uhyre komplekst og følsomt emne, der her er tale om, men naturligvis er det vores opgave som lovgivere at tage fat på det og forsøge at udstikke rammerne for, hvordan denne forskning skal udøves.

Jeg synes, ministeren tager nogle gode udgangspunkter i sin redegørelse, og jeg vil godt tage tre af disse frem. Det ene er, at jeg er meget glad for, at ministeren ikke i sin redegørelse tager udgangspunkt i, at forskningen på disse følsomme områder er uønskværdig. Tværtimod understreger ministeren, at den biomedicinske forskning er værdifuld og også uundværlig, men den må naturligvis udfoldes med en nok betydelig, men ikke en ubegrænset forskningsmæssig frihed.

Et andet godt udgangspunkt er, at ministeren understreger, at vi naturligvis her i landet selv må sætte rammerne for, hvor langt vi vil gå med forskning og udvikling på dette område. Der er jo klart en tendens til, at netop emner som forskning og udvikling ikke kender til landegrænser, men det er rigtigt, at vi i vores kultur